This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

B. 1722
05. g. 16
NS 12 F025 i.6

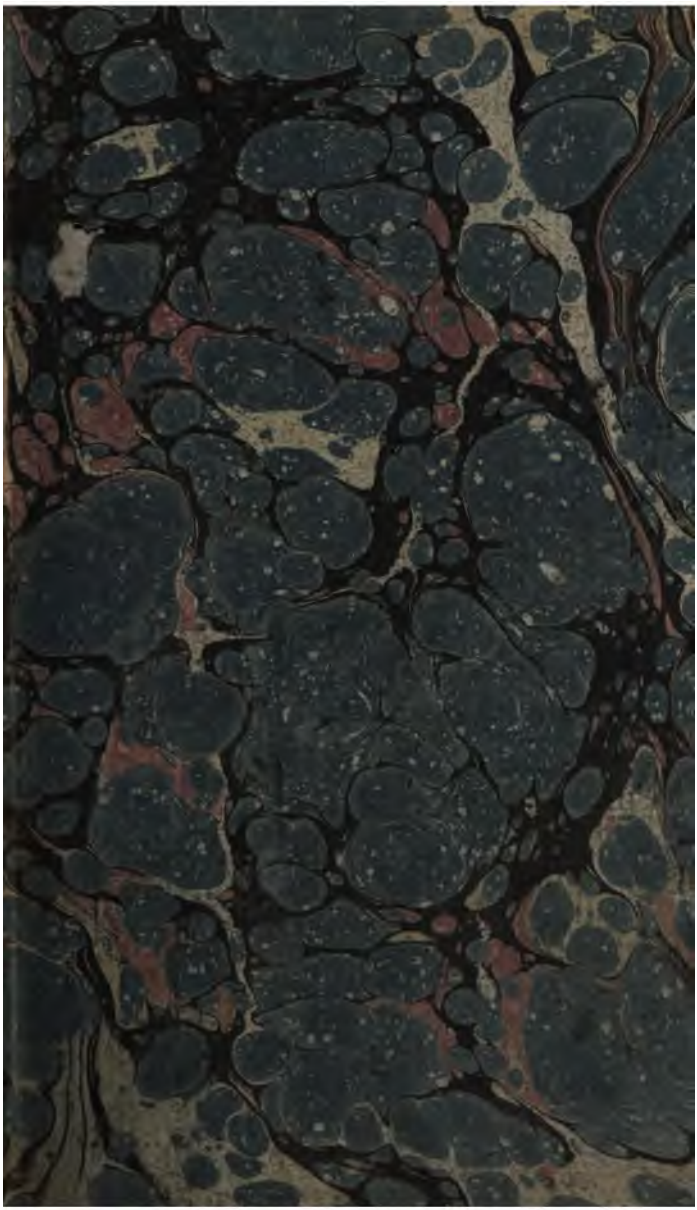

B.1722
65.g.16
NS 12 A025 i.6

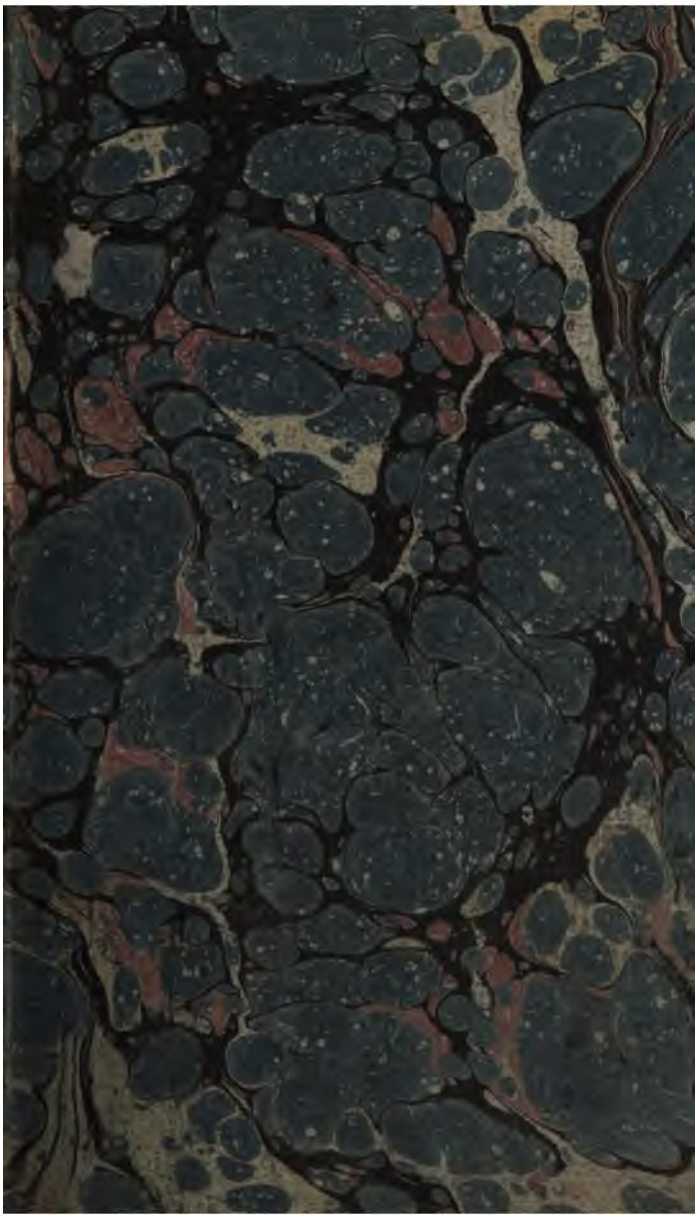

"The Ghost or Spectre and
Ole-Himself", a Satyrical
poem by Jens Baggesen.

GIENGANGEREN
og han selv
eller
BAGGESEN over BAGGESEN

ved

Forfatteren af Rimbrevene.

i. e. Jens Baggesen.

Med et Tillæg

— — *Sit jus, & liceatque perire poetis.*

Hor:

Kiöbenhavn

1807.

Paa Frederik Brummers Forlag,

trykt hos Z. Breum.

Giengangeren,

og han selv,

eller

Baggesen over Baggesen.

Med et Tillæg.

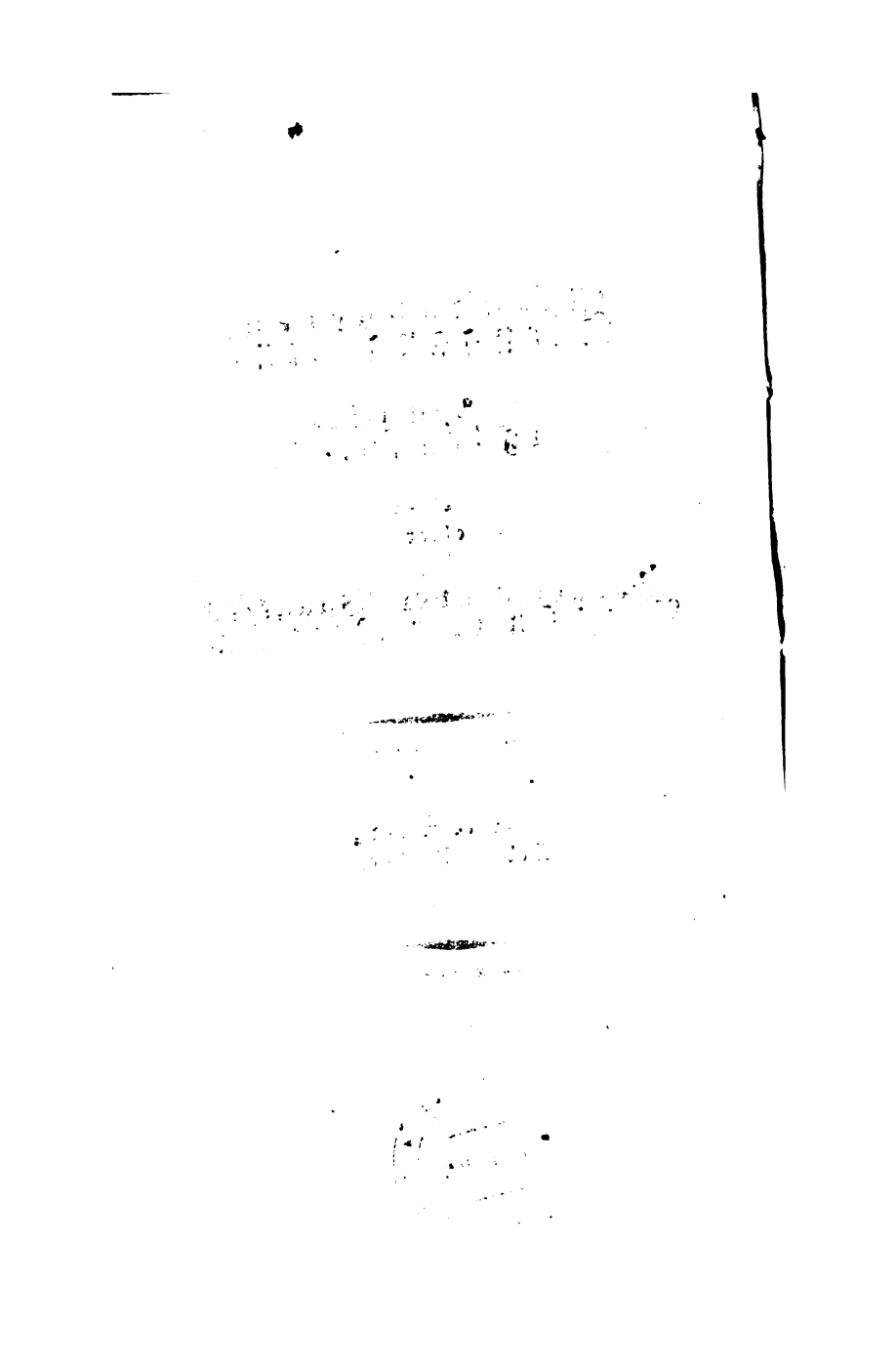

Indhold.

I. Hector Klangfod til Paris Riimbeen.

II. Min Gienganger, og jeg selv. En poetisk Samtale.

III. Odysseus Hevn. Af Odysseens to og tyvende Sang.

IV. Ridder Ro og Ridder Rap.

Hector Klangfod til Paris Riimbeen,

eller

Hexametret til Rimet.

Brøder! ved Bragds Minder i Nord, i hele hans Afkoms
Navn, opfordrer jeg dig: i vor Stægts, den ædles,
som blomstred
Alt Aarhundrede, blomstrer endnu, og stedse vil blomstre,
Naar hensmuldre forglemt i Støv selv Krigernes Slægter:
Opi sadl og Vaabenklæd, den trædende, Barbar af Herkomst;

Men ei længer barbarisk i Tugt, veltæmmet, og til-

ridt,

Strigtet, og pudset med Smag; i den kunstigflettede

Manke,

Bielder: af Salt; i Gang og Galop, om ei en Py-

rois,

Dog, af Bellerophons Ganger, den vingede, neppe,

som Traver,

Overtruffen; og sving dig paa den, de tvende Pistoler,

Ladte med Kugler i dobbelte Rør, Tvetlingen ved

Siden!

Thi nu gielder det Kamp, min skiemtsomme Broder,

for Alvor!

Ei nu spøge du meer! Vort Sangfields stormende

Fiender,

Skiendt Pygmæer: i Holmgangskamp letfodede Hader,

Ti selv stilled mod een, knap værd, at axle sit Skiold

mod,

Vorde for mange! De skiule vort Land med mylrende

Skarer,

Lig Græshopper, i Styrke foragt; men Rædsel i Antal!

Og de torde dog Bierget tilsidst, paa hvilket vi Him-

len

Nærmers boe (hvor steilt det end er, og for dem uop-

naaeligt)

Med Muldvarpe forcent, med rundtomqvækkende Pad-

der,

Rotter, og Muus, samt robende Svin, og hvislende

Slanger —

Og hvad ellers af Kryb sig dybt nedborer i Jorden —

Undergrave! Da kom vor Fortvivlelſes Kiæmpen for

ſildig!

Riimbeen! Riimbeen! giæk nu ei meer! forſon nu den

Daarſkab,

Hvilken dig alt for længe tillod dit ſpøgende Letſind!

Bliv Alexander engang, og ſkiemt ei længer, ſom

Paris!

Hektor Klangfod raaber dig: Op! kiæmp, værdig din

Broder!

Min Gienganger

og jeg ſelv.

En poetiſk Samtale.

"Jeg døber med Vand; men han ſtod midt iblandt eder, den I ikke kiende."

Johannes.

Min Gienganger og jeg ſelv.

Udenfor Veſterport.

Min Gienganger.

(allene).

Man ſiger overalt, trods hvad jeg ſelv har ſagt

Omtrent i Midten af December:

„At jeg, ſom gaaer igien i denne Skiemtedragt,

„Var reiſt fra Byen alt i Enden af November" —

Jeg dog ſkal være her etſteds endnu,

Jeg ſelv, at ſige, forſaavidt jeg lever

Med Hud og Haar, og ikke blot, til Gru

For andre Levende, ſom Skygge ſvæver

Nu hiſt, nu her,

Nu her, nu der,

Ved Hielp af tyndt Papiir, og af en Gaaſefiær,

Tilbørlig dypt i Saft af Galdebær —

Thi mig Geſpenſt, mig Baggeſen, ſom dog

Er ikke Baggeſen, hvis Legem er en Bog,

Hvis Siæl er patriotiſk Skiærts

I, ſom man ſiger, ganſke gode Vers —

Mig Ikke-Mig, som hver kan see og høre,

Kan ingen Kudſk af Byen meer bortkiøre,

Og ingen Smakke bort fra Landet føre,

Da jeg har faaet Lov og Minde til

At gaae igien deri saa længe, som jeg vil,

Af Cancelliet

Og Politiet —

Jeg taler om den sande Baggesen,

Hvis danske Væsen gaaer i mig igien,

Den Baggesen med Stovler og med Hat paa,

Hvis cosmopolske Trillingpen

Ei blot kan skrive taaleligen dansk,

Men, naar den vil, endogsaa tydsk og fransk;
Og, som man siger, ingen kan faae fat paa —
Han skal, trods hvad der staaer paa Prent,
Endnu i Gaar af mange her i Staden
Livagtig være bleven seet og kiendt
Paa Gaden.

Jeg vel gad seet ham selv, hvis det er sandt,
Og aftalt med ham eet og andet,
Hvis Vigtighed mig først i Sinde randt,
Da jeg ham ikke mere fandt,
Og troede, han var rømt for Alvor ud af Landet.

Jeg har besuden Ting at sige ham,

Der vilde giøre hans Satires Løve tam,

Og hans Exilium forsøde

Dernede, hvor han bøler blandt de Døde —

Jeg ønskede ret inderlig hans Møde.

Men Spørsmaal, om jeg kiendte ham igien,

Ifald jeg saae den gode Ven?

Hans Kiol skal ikke være ret paa Moden,

(Skiøndt efter europæisk Viis

Den ventelig er skaaren i Paris)

Han gaaer lidt indtilbeens paa venstre Foden;

Paa Hovedet bærer han en patriotiſk Hat
Af Sælhundſkind — o! fik jeg ham kun fat,
Saa kiendte jeg ham nok, iſær paa Munden,
Der, ſiger man, ſkal være ganſke min,
Naar han en ſmule ſnerper ſin —
Desuden, ſkiondt jeg er mod ham i Grunden,
Hvad Størrelſen betreffer, kun en Dverg,
Paaſtaaer dog Rahbek ſelv, Cenſurens Sanger
Er ganſke kiendelig i hans Gienganger.

Han elſker meget Frederiksberg —
Man veed ei ret hvorfor. Maaſkee fordi det høiner

Sig over Kiobenhavn, og alt hvad rundt omkring

Man i en uafseelig Omkreds oiner —

Maaskee for Luftens Skyld — maaskee for ingen

Ting —

(han nyser).

Men — hvad betyder denne stærke Nysen?

Pause.

(han faaer Øie paa mig).

Der kommer han! Forunderlige Gysen!

Saa skialv jeg ingentid for en Bogdommers

„Skiælv!"

Som her for een, der dog i Grunden er jeg ſelv —
Der kommer han — ei bidſk, ſom andre Recen-
ſenter,
Der ſpiſes af med Prygl, om ei med Complimenter;
Men ſtille, rolig, kold — men, ſom jeg ikke veed,
Og, ſom jeg veed det dog — ſom min Samvittig-
hed —
Der kommer han, mørk, ſom en Skye fra Norden,
Alvorlig, faſt vredladen, med et Blik,
Som om han vilde ryſte Jorden
Med noget af Kronions Nik
I Mangel af Kronions Torden —

Med Armene paa Bryſtet overtværs —

Med dybe Furer i den ſammentrukne Pande —

Med Mine, ſom om al Slags Spog og Skiærts

I talet Proſa, ſkrevne Vers,

Og Livet ſelv, han færdig var at bande —

Han ſeer mig ikke; men han nærmer ſig

I dybe Tanker — han forſtrækker mig!

Knap vover jeg at hæve mine Blikke —

Saa ſtræng, ſaa modſat mig jeg troede ham

dog ikke.

Jeg tør mig ikke lade ſee —

Jeg maa, jeg vil, trods ham, og hele Verden lee!

Jeg haaber morke Varsler, bittre Minder —

Jeg elſker Livet, Verden, Selſkab, Spøg,

Og Glædens Dunſt, og Æres Røg —

Jeg gaaer af Veien — jeg forſvinder.

(han vil gaae bort).

Jeg ſelv. (ligefor ham).

Staae, Gienfærd, Skygge, hvad du kalder dig,

Geſpenſt, Utyske, Spøgelſe, Gienganger!

Jeg har et vigtigt Ord at ſige dig.

Min Gienganger.

Jeg aldrig ſtille ſtaaer. Hvis du forlanger,

At tale med mig, maa du følge mig.

Jeg ſelv.

Jeg følge dig! — og ſee mig ſelv paa Ryggen!

Hvad er du andet, end min egen Duft

Tilbageviftet i den giennemgangne Luft?

Naar Manden fremad vandrer, følger Skyggen.

Min Gienganger.

Det kommer an paa Solen, hvor den ſtaaer,

Og Retningen, hvori han gaaer —

Jeg ſelv.

Jeg gaaer nu mod Sydveſt; men overalt — jeg byder,

Og du, ſom Skygger bør, og Spøgelſer, adlyder!

Hvad er du vel? Knap Skyggen af min Haand —

Min Gienganger.

Af hvad du vil — jeg er en Aand!

Og, efter alle nye Philoſophier,

Og egentlige ſande Poeſier,

Ja ſelv de allernyeſte Chymier,

Gaaer Aanden af det mindſte lille Myg

For ſelv det ſtørſte Himmellegems Mave,

Og Univerſums hele Pukkelryg —

Jeg ſelv.

I Evigheds uendelige Have;

Men ikke her i Tidens ſnevre Boe

Paa Veſterbroe.

Her gielde legemlige Kræfter;

Her giores nødig velbeſtøvlte Been,

For ei at ſtøde ſig paa Livets Steen —

Følg efter!

Min Gienganger.

Du blot at ſmile lidt tillade mig,

Saa vil jeg gierne følge dig!

Thi, ſkiøndt jeg Alvor, ſom den beſte, fatter,

Og Taarer ſelv til rette Tider ſkatter,

Saa —

Jeg ſelv.

Smil ſaa meget, ſom du vil for mig!

Har jeg dog aldrig ſelv forbudt dig Latter.

Min Gienganger.

Jeg frygted', naar vi var kun eene to —

Jeg ſelv.

Desbedre kan du lee dig mæt i Roe!

Endogſaa, ſom Riimbrevenes Forfatter,

Loe du vel nogentid, hvis ſelv jeg ikke loe?

Min Gienganger.

Du lee? Naar loe man vel dernede?

Du er jo død?

Jeg ſelv.

Ja! død for andres Liv,

For hvad man kalder ſaa, for hvad jeg kalder Kiede,

Kuld, Krampe, Kryben, Kiævlen, Kamp, og Krig,

Krimskrams, Kujonſkab, og Kiæltringerie,

Og alt, hvortil min Siæl har Leede —

Død er jeg for en Æſel af en Jord,

Der, trods de ſtærke Bagbeen, taallig bærer

Alt hvad man lægger paa den; ſlaviſk ærer

Den høieſt, ſom den meeſt med Vald, og Mord,

Og Jammer, og Elendighed beſværer —

Død er jeg for en Levetid, hvis Aand
Er Had til Aandens Virken, og til Aanden,
Og Kierlighed til Mangler og til Baand,
Og, overalt, til hvad der er forhaanden —
Død er jeg for et Skuespil, hvori
Den første Handling alt var Anarkie,
Den anden uindskrænket Despotie,
Den tredie fuldkommen Slaverie.
Død er jeg for det Liv, som er i Moden;
Ei blot i Sialland, hvor jeg selv blev fød,
Men overalt paa hele Kloden,
Hvor, saa at sige, man kun leve kan til Nød

Af timelig og evig Død,

Og uophørlig Ragen om, og Roden,

Som nedrig Mikkel, eller toſſet Claus,

I Sand, og Støv, og Dynd, og Møl, og Snaus —

For Døden er jeg død!

Min Gienganger.

For Døden, eller Livet —

Du gaaer igien, og gaaer igien i mig;

Og mig er nu engang den Rolle givet

I Kiøbenhavn at foreſtille dig,

Den Deel af dig, ſom end er danſk, at ſige;

Den, haaber jeg, tør ſtedſe lee,

Hvis og den Deel, ſom er i Underjordens Rige,

Fordømmes til at raabe Vee?

Jeg ſelv.

Den danſke Deel af mig er vel den forſte,

Om og den bedſte, veed jeg ei —

Mit Hierte ſiger ja! mit Hoved ſiger nei!

Men den er ſikkert ei den ſtorſte.

Du foreſtiller høit en Treddedeel

Af hvad jeg vilde være, var jeg heel —

Som ſaadan kan ſelſkabelig du ſpoge,

Som jeg i Hiemmet ſmilte, ſang, og loe;

Men ſtundom maa du dog lidt Eenrum ſøge,

At man dig kan mit ſande Gjenfærd troe.

Thi jeg har aldrig ſpøgt af ganſke Hierte

Og ingenſinde ſkoggerleet —

Den Latter, Noden mig i Livet lærte,

Gik ei, ſom Holbergs, ud i eet.

Men — hvad jeg egentlig dig vilde ſige,

Din ſidſte Spøg har hiſt og her,

Dog i et Brev til een, hvis Navn ſaa lige

Jeg ikke huſker meer, iſær,

Mishaget mig —

Min Gienganger.

Og hvilken? Tør jeg spørge?

Jeg ei begribe kan —

Jeg selv.

Herefter maa du sørge

For at begribe det! Jeg mener just et Sted,

Der er for ømt for mig at røre ved,

Og, som du, paa din egen Haand har vovet,

Trods Artigheden, du mig havde lovet,

At more visse Damer med,

Der, uelskværdige, sig fryde

Ved alt hvad nogenlunde lår sig tyde

Til de Elſkværdiges Fortred;

Og aldrig mangle deres Gift at gyde

Endog i den uſkyldigſte Kop Skiemt,

Naar Øieblikket dertil er bequemt.

Hvis og et *Qui pro Quo* dig her har baaret,

At du har aldrig vrømt anvendelig

I ond Forſtand, hvad du godmodig dig

Indbildte, ligefrem forklare ſig

Bogſtavelig —

Hvis og uvidende du her har ſaaret

En ſkiult Chlorinde, hiin Tancredo lig,

Som, da han ſtak i Træet efter Trolddet,

Sin Engel ſelv i Hiertet traf —

Og altſaa dig iſær dermed har voldet

Den føleligſte Qval, og meer end tifold Straf

For uvilkaarlig Synd — ſaa dog ved Leiligheder

Som denne, hvor en mindre reen,

End du, ſig let et Sideblik tilſteder,

Og med Anvendelſen, hvorefter ſtræx man leder,

Desværre! næſten aldrig findes ſeen,

Er Uforſigtighed en Brode.

Der gives viſſe Ting, ſom aldrigen bør møde,

Tilfælbigviis endog, en velopdragen Pen —

Vanvare, Vaade, Skrivfeil, og beslige

Mod Jordens Engle, mod Guddommelige,

Bør være reen Umuelighed for den.

Den himmelske, du dig har uforsigtig nærmet

I Blinde, med et altfor jordisk Smiil,

Er af Naturen, er af Himlen selv beskiærmet

Mod hver en sigtet, og tilfældig Piil;

Men o! hvor skrækkelig har du fornærmet

Uskyldighedens egen omme Ven,

Blodsianden af gemeene Vittigheder,

Og Gratiernes evige Tilbeder,

Selines Sanger, mig, Jens Baggesen!

Min Gjenganger.

Jeg ei forstaaer dig. I hvad jeg har skrevet
(Og dette veed jeg udenad)
Er ingensteds, paa intet Blad,
En Engel anderledes nævnet bleven,
End alle de, som lever, og har leved,
Hvis man dem engang navner, nævnes gad.
Hver anden Synd, maaskee, jeg har — om ei bedrevet,
Saa dog bedrive kunnet: Synd mod Gud —
Mod mine Lige — mod mig selv, saa grulig
Den tænkes kan — Synd, kort, mod alle Bud;

Kun Synd med Kiønnet ei! den Synd er mig

umulig,

Det veed jeg —

Jeg ſelv.

Tænk dig om!

Min Gienganger.

Min Tænken er omſonſt.

Du kiemper mod en Drom, du fægter med en

Dunſt —

Du ſeer Geſpenſter — da du her mig ſeer,

Seer du maaſkee paa ſamme Maade fleer.

Thi, ved den barnlige Frimodighed,

Den Aabenhed, ſom du mig kiender!
Jeg intet veed. Omſonſt min Grublen tænder
Ethvert Erindringslys, ſom af ſig ſelv ei brænder;
Omſonſt, ved deres Skin, jeg vender op og ned
Paa loſt og faſt i min Sampittighed —
Jeg finder intet!

Jeg ſelv.

Hvis du dig ei minder
(Og jeg vil troe dig) noget ſaadant Sted,
Hvor meget du dig end befinder,
Tilſtaaer jeg dig, det ei mig ſelv i Sinde randt,
At det, jeg meener, kunde tydes

Paa nogen virkelig Perſon, for andre fandt,
De vilde heller brændes, bruknes, ſkydes,
End have ladet trykke ſlig en Feil!
Mod een, ſom var i Gioren og i Laden,
I Yndighed og Aand, paa Landet og i Staden,
Mit Kiøns Beundring og ſit egets Speil.

Min Gienganger.

Affkyelige Beſkyldning! Hvem har vovet
Endog blot at mistænke mig
For Mueligheden af en ſlig?
Selv i en Drøm, ſelv, hvis jeg havde ſovet,
Selv i en Feber, ſelv forrykt

Jeg ſlig en Skrivfeil aldrig havde trykt?

Siig, hvem har underſtaaet ſig at ſige,

Jeg ſyndet har i denne Punct? hans Navn!

Jeg fordrer ham!

Jeg ſelv.

Saa ſagte! — Kiøbenhavn!

Min Gienganger.

Nu fik jeg Luft igien! du nævnede den ſtørſte

Blandt alle Sladderhanke i vort Nord;

Jeg fordrer ei! Jeg ſikkert var den første,

Som fordred Kiøbenhavn for Rygtemord —

Den Sladdrer Tingen ſelv har ventelig opſpundet,

Og siden bildt sig ind, i mine Ord
Et Ekko af sin Sagn at have fundet —
Til Lykke kom man her i Byen længst paa Spor,
At Kiøbenhavn sig selv aldeles ikke troer —
Og at man lidet har af Sandhed at befrygte
I hvadsomhelst det er, naar det er Byens Rygte.

Jeg selv.

Du kiender, mærker jeg, det kiere Kiøbenhavn —

Min Gienganger.

Jeg kommer, som Gespenstet af din Muse,
I næsten alle skikkelige Hase —
Desuden er det jo min Fødestavn.

Jeg ſelv.

Desværre! jeg det ſtundom mærker,

Trods din tilſpnelabende Foragt;

Thi et og andet dog, ſom jeg i fordums Værker

Viſt aldrig havde villet ſagt,

Du har mig denne Gang i Munden lagt —

Som, for Exempel, i et Par af dine Breve

To tre fornemme Træk, hvori du aabenbar

Paa min Bekoſtning gior dig ſelv til Nar —

Min Gienganger.

Jeg troer, jeg gietter alt, hvortil du ſigter —

Desværre! du har Ret! Jeg bigter:

Jeg glemte Stregen, ſom du bød mig ſlaae.

Jeg ſelv.

Og han — den ædle, viiſe, hovedgraa,

Som alt et halvt Aarhundred hædret ſaae

Ved ædel Daad, og ſtrængt opfyldte Pligter,

Og ſom du dog, ſom forulykket Digter,

Imellem to, der vare det, lod ſtaae —

Blandt alle dine Manddomsdaarligheder

(Thi du er ikke længer ung)

Blandt alle Trykfeil imod Povel eller Peder

Faldt ingen paa mig ſelv tilbage mere tung!

Jeg havde kunnet myrde dig paa Stedet
I første Heftighed. Hvis og, forledet
Af Lune, Tid, og Sted, og dit og dat,
Jeg selv et Øieblik har kunnet skrive,
Hvad mellem mig og dig, jeg troede, vilde blive,
Du havde burdet tænke paa,
At alt, hvad Manden skriver hen, som Digter,
Af Manden, der har borgerlige Pligter
Just derfor altid ikke trykkes maa.

Min Gienganger.

Desværre! du har Ret! Tilgiv mig det! Jeg

bigter:

Jeg glemte Stregen, ſom du bød mig ſlaae.

Jeg ſelv.

Men — hvis du alle Streger glemmer ſaa?

Min Gienganger.

Det bedſte var, om Streg ei giortes nødig —

Om ſaa du ſelv holdt Styr paa din private Pen,

Hvergang du nævner den og den,

At al Udſletten blev i Trykken overflødig.

Jeg ſelv.

Det bedſte var, at jeg — gik ei igien.

Man ſpeger ei omſonſt. Og laae jeg, ſandt ſige,

Som andre chriſtelig begravne mine Lige,

Langt heller rolig i min Grav,

Hvis . . . .

— Min Gienganger.

Tal mig ikke om de Dødes Rige!

Jeg elſker Verdens Larm, og Livets Jav —

Tilgiv mig Ordet!

Jeg ſelv.

Jeg mig ikke minder

At have fundet det i Sproget —

Min Gienganger.

Det ſig finder

Paa Kæberne ſaa got, ſom Boſton eller Gnav,

Af alle Modens Kiøbenhavnerinder,

Og ſvarer ganſke got til Dagnets Krav.

Jeg haaber, du mig aldrigen forbyder,

At tale kiøbenhavnſk med Kiøbenhavn,

Med Fyenboer fyenſk, og ſelv lidt jydſk med Jyder?

Jeg ſelv.

Aldeles ikke! naar det kun er danſk,

Og hverken tydſk, barbariſk, eller franſk —

Min Gienganger.

Gud frie mig! — hellere pygloſſiſk eller qva-
miſk,
Ja ſelv, for Rimets Skyld, meſopotamiſk!
Du glemmer, at jeg er, hvad nys du ſagde mig,
Den ægte pure danſke Deel af dig.
Nei! ſkiondt jeg Aladins Forfatter høilig agter,
Og elſker, ſom mig ſelv — endſkiondt Baulun-
burs Bog
Jeg ſom en runet Bautaſteen betragter,
Og gyſer ved at ſtirre paa — ſaa dog
I næſten hvert et ſtort og lille Stykke

Han i ſin Overgivenhed lod trykke,

Mens et uværdigt Monſter ham bedrog,

Erkiender jeg hans underlige Fagter,

Og alt for meget ſarkaſt i hans Sprog,

Forviſſet, at han ſelv engang foragter,

Hvorefter han engang for meget jeg.

Vær i den Punkt aldeles uden Sorger!

Trods Heiberg, og enhver Kanon,

Der overdover hans bag-talende Perſon,

Jeg ſiger nok engang: „at jeg er Sprogets

Borger.“

Jeg selv.

Bliv ved at være det! — Men eet endnu: hvorban

Begegner man dig her i Staden,

I Klubber, Forgemakker, og paa Gaden,

Og, hvorpaa meget kommer an,

Især i velbekiendte Brummer-Laden,

Paa Bakkehuset — og hvor andensteds

Du kommer hen, som spøgende Gienganger

Af Emmas og Selines døde Sanger?

Er du med din Modtagelse tilfreds?

Min Gienganger.

Saa temmelig! Skiøndt ingen fornem Herre,

Og ingen fornem Frue hidindtil

Har buden mig til Fierdemand i Spil —

Det kunde være meget værre.

Jeg fordrer ikke meget!

Jeg ſelv.

Men du leer,

Som om du havde Grund, dig at beklage?

Hold ei det mindſte høſligen tilbage

Af Skaanſel for en død! Mig, ſom du her mig ſeer,

Kan ingen verdslig Ting i Livet mere ſaare —

Og, ſkiøndt jeg rigtig nok betragter dig

Som en Slags Trebdedeel af mig,

Hvis man dig slog ihiel, jeg fældte knap en Taare.

Min Gienganger.

Mangfoldig Tak! Og dog — du tirrer mig om-

sonst!

Jeg elsker dig, som en Slags Fader —

Det vilde være mig en ringe Kunst,

At sagre dig! Saa død og stoisk, som du lader,

Saa har du dog, trods al din følesløse Skrømt,

Et Sted, som hver en Digter, der er ømt.

Jeg selv.

Beviis mig først, jeg er en Digter!

Min Gienganger.

Det hører ei til mine Pligter,

Det maa en Rahbek, eller og en Sander,

En Abrahamſon — eller ogſaa han, der

I hines Mangel, troer jeg, afgior ſligt,

Dig giøre, hvis de kunne, rimeligt,

Om ikke juſt fuldkommen evident;

(Thi dertil fordres meer end blotte Ordet

Af ſelv den bedſte Recenſent) —

Og om jeg mindes ret, har diſſe jo paa Prent

For længe ſiden allerede giort det.

Jeg ſelv.

Desværre! mig beviſer det kun lidt!

Den eene har beviiſt det om for mange —

Den anden har beviiſt det alt for tidt —

Den tredde dadled mig med Rette nogle Gange —

Den fierde gier en Lundbye Sort paa Hvidt

For, at hans Brøvlerier ere Sange —

Min Gienganger.

Men ligemeget — det er deres Sag;

Og hvad man har i Publikum af Smag

Man ſkylder dem — og i hver oplyſt Alder

Poeten med Begrebet, Verden ſit

Om ham og hans af ſlige Folks Critik,

Hvorban den er for Reſten, ſtaaer og falder.

Jeg ſelv.

Og om med den jeg ogſaa ſtod og faldt?

Saa ſtod og faldt dermed tillige

Min Mening om Critikens hele Rige —

Og jeg var glad, ved ei at blive talt

Som Digter iblandt dem, den kalder ſlige.

Min Gienganger.

Du taler, ſom en Fichte! Men man troer

En Digter ei paa Philoſophens Ord —

Man veed for vel, at netop Poeſien

Aldeles modſat er Philoſophien —

Man veed faſt overalt, at Epiktet

Var ei Poet.

Jeg ſelv.

Og — om man vidſte feil? om det kom ud paa

eet?

Om begges Speil af Verden var det ſamme,

Kun omvendt ſlebet, og i anden Ramme?

Om mange, trods det Kald, de dromme dem til

Dom

Om Digtkunſt, ingenſinde drommeb om

Hvad Digtkunſt, Digt, og Digter er i Grunden?

Hvad om de ſtundom toge Riim for Digt,

Det gribelige for begribeligt,

Det endeloſe for uendeligt,

Det gudelige for guddommeligt,

Og hvad ei gribes kan for ubegribeligt?

Hvad om de toge Haarene for Hunden?

Min Gienganger.

Jeg kunde med eet Ord dig ſtoppe Munden —

Jeg ſelv.

Saa ſtop den! ſig dit Ord!

Min Gienganger.

Men — ei mit Ord igien!

Jeg ſelv.

Forſkaan mig for de mange Menner!

Min Gienganger.

Velan! En Snees af dine bedſte Venner —

Jeg ſelv.

En Snees! — Min Studſen atter aabner den —

Jeg en Snees Venner har? Hvormed har jeg for-

ſkyldet?

Jeg troede hidindtil — og ſelv med et Maaſkee?

Jeg høit i denne Verden havde tre —

Min Gienganger.

Man, om mig mindes ret, dig altid dog har hyldet

Ei blot, ſom fædrelandſk Skribent

Paa Prent;

Men ſelv, ſom Selſkabsbroër i gamle Dage,

Hvis Minde mange ſig end kalde froe tilbage.

Jeg ſelv.

Der kunde ſiges meget om —.

Ven er for mig et Ord af Meening:

Det efter min, og maaſkee fleeres, Dom,

Tilkiendegiver en Slags inderlig Foreening,

Hvortil det aldrig mellem mange kom.

Jeg holder for, næſt Kiærligheds Dualis,

At i det borgerlige Liv

Dets egentlige Substantiv

Har den mindstmuelige Pluralis;

Det gaaer mig just med det, som med det Navn:

Poet,

Hvergang man taler mig om fleer end tre Poeter,

Til samme Tid paa samme Sprogplanet —

Det klinger mig omtrent, som: mange Rari-

teter;

Og ingen Hofmand faaer mig til at troe,

Hvis han sig og derpaa lär hænge,

At Vennens sande Navn er Legio —

Jeg dertil levet har for længe.

Min Gienganger.

Er jeg en Hofmand?

Jeg ſelv.

Eet og andet Sted

I dine Breve ſelv har et ſaa høfligt Stempel,

Din Stambogsdedicering, for Exempel,

At ingen Hofmänd, med en god Samvittighed,

Juſt ſkulde kunne ſkamme ſig derved —

Min Gienganger.

Det Brev du har jo ſelv, ſelv ſelveſte, juſt ſkrevet!

Jeg ſelv.

Mit Hierte ſkrev det! du har trukket frem
For Lyſet i Vanhelligbedens Hiem
Hvad i dets Helligdom var ellers evig blevet —

Min Gienganger.

Hvad andt, for Himlens Skyld var vel deri?

Jeg ſelv.

Aldeles intet, hvis du ſelv, at ſige,
For al forfængelig Beſtræben, og beslige,
Ved denne Leilighed, dig finder frie —

Min Gienganger.

Saa frie, ſom om jeg laae med dig i Graven!

Jeg selv.

Saa er det gjort! Saa lad al Verden over mig
Frit bryde Staven!
Jeg selv er af Asbest; min Ære blot i dig
Som den mit Væsens Deel, der Publikum tilhører,
Er saarelig;
Den anden Deel, som, uselskabelig,
Hoit over Jordens Dunster hæver sig
Til Venskabs, Kierligheds, og Tankens Himmerig,
Aldeles ingen Roes og Daddel rører,
Mindst den af een og anden Dognets Smører.

Min Gienganger.

Men hør nu, hvad jeg vilde ſige dig:

Tilſkueren, der upaatvivlelig

I kritiſk Raad og Daad og alt, hvad dertil hører,

Som Æſthetikens Neſtor viiſer ſig —

Tilſkueren, der ſelv har ſkrevet Viiſer,

Som du har priiſt engang, og ſikkert endnu priiſer —

Med hvem du (troer jeg) alt for en Snees Aar

Paa Venſkabs Fødder ſtod, og, om juſt ei paa begge

Beſtandig ſiden, inden fire Vægge,

Saa paa den eene bog endnu beſtandig ſtaaer —

Tilſkueren, ſom du (trods alle Floimands Fagter,

Hvormed han træder frem i det Kekeksmorads,

Vort Kiobenhavns-Kritik har valgt til Mønſtrings-

plads)

Dog ſikkerlig, ſom Mand, og ſelv, ſom Digter,

agter,

Hvis intet andet Baand, end det, og Høflighed,

Og Mindet, om den Tid, I gik i ſamme Fieb,

For Reſten mellem ham og dig nu finder Sted —

Tilſkueren, kort ſagt, der virkelig har hyldet,

Og hylder dig endnu venſkabelig —

Jeg ſelv.

Som faſt hver anden, der lidt maadelig
I Vers og Proſa teer og tegner ſig —
Hvem roſer ei hans Blad? Troer du det ſmigrer
mig?

Min Gienganger.

Tie ſtille! hør mig ud! Han denne Gang har
fyldet
Et dobbelt Blad med dig, og med dit Gienfærds
Spøg. —
Saa ſtærk en Virak fra hans Fyrfad ſielden røg.

Selv ei for Thaarup, Guldberg, Zetliz,

Sander,

Smidt, Pavels, Rein, den nye Grillicander,

(Hvis Navn, som Fleers, er glemt) selv ei for Herz,

Selv ei for nogen Bruun, der skriver Vers,

Selv ei for Sagen, eller (Unders Under!

Hvis Dyb i Evighed du knap udgrunder)

Selv ei for Heiberg! — Digter fra Korsoer!

Du studser, rødmer, blegner, baaner, boer

Endnu engang! jeg seer det paa Geberden,

Du troer det ei — velan! studs, baan og boe; men

hor:

En ſtørre Roes var muelig — og — her er den!

(han rækker mig Bladet).

Jeg ſelv. (læſer).

Han bruger hele Verden til min Roes,

(Tidsalderen, ſig ſelv, adſkillige Perſoner

Af Stand, endogſaa Grever, og Baroner,

Fremtidens Dom, og døde Mænd og Koner)

Og at den maa desſikkrere ham troes,

Han bruger mig til Roes for hele Verden —

Saa, medens Krandſen om min Tinding ſnoes,

Den ſnoes om alle Tindinger tillige,

Der have noget i mit Fædreland at ſige —

Og, naar man ſeer ſig til, trods alle Bræk og
Brud
I det forkeerte Døgn, Guldaldren kommer ud
I den guddommeligſte Tegning,
Som Facit af den hele Regning,
Tak ſkee mig arme Skumpelſkud —
Du, der (ſom et Geſpenſt) lig Veſſel, bleg er
fod,
Du ſelv blev ved den Roes formodentlig lidt rod —
Og ſkammer du dig ei for Folk endnu, ſom ſee dig
Paa Brummers Skueplads, og kun for Spas
Tår Hatten af for Abelens Horaz,

Imens de, frygter jeg, i Hiertet dog ublee dig?

Min Gienganger.

Jeg nægter ei, jeg havde gierne seet
Han havde pebret lidt dens overvættes Sødme,
Og dadled dit og dat, at mindre ud i eet
Jeg ved dens Læsning havde maattet rødme;
Men desuagtet jeg bekiende maae,
Man kun i Venskabs Ruus sin Ven kan rose saa;
Og, hvis i slig en Ruus og noget overdrives,
Det ikke blot af den, som Krandsen sættes paa,
Men selv af dem, der stille staae,
(Sær naar de noget og af Krandsen faae)

Tak ſkee Naturen, og lidt Chriſtendom, tilgives.

Jeg ſelv. (efterat have laſt).

Jeg faaer lidt ondt af denne Virakoduft —

Jeg ønſkte mig for et Par Øieblikke

Lidt ud deraf, om i en koldere juſt ikke,

Dog i en reenere — kort: i en anden Luft.

Min Gienganger.

Hvad om vi gik lidt ind i Sondermarken,

Ifald du ellers Nøglen har til Parken,

Hvor ingen ſeer os? Aldrig dog ſaa grøn

Jeg Skoven ſaae mod Nytaar —

Jeg ſelv.

Kun en Bøn

Det koſter dig til Ohlenſchlägers Fader,

Som, da han veed, jeg holder af hans Søn,

Og, at du ingen Vært ved din Spadſering ſkader,

Der overhovedet, ſom Aand,

Paa ingen Ting i Verden lægger Haand,

Os gierne Nøglen overlader —

Min Gienganger.

Den Søndermark ſkal være meget ſkion?

Jeg ſelv.

Den ſkionneſte, ved Dan! ei blot i Norden,

Men, efter min særdeles Smag,

Een af de skionneste paa Jorden!

Jeg ogsaa gik deri hveranden Dag

Med Hakons Digters aanderige Soster,

Og hørte Herthanattergalens Sang

Og Fædrenenaturens Harpeklang

Og Eddas underfulde dybe Roster

Imellem Bogene — jeg aldrig glemmer den,

Ihvor herefter og jeg gaaer igien! —

Lob ind, og hils fra mig — jeg sidde vil allene

Saa længe her paa disse Hiortesteene!

(Giengangeren gaaer).

Hiorneſteenen.

Jeg ſelv. (allene).

Indſvøb dig i dig ſelv et Øieblik, min Aand,
Og ſving dig op til Aanders Rige,
Løſt af de trange Selſkabs-Baand,
Høit over alt det Endelige!
Og, mens dit danſke Gienfærd fierner ſig,
Og dermed alt, hvad der er dit i Norden,
Forſøg engang, nedſkuende paa Jorden,
Til frie Selvſtændighed at hæve dig!

Afgiør nu med dig ſelv i denne Time,

Der aldrig turde komme meer igien,

Om du ſkal blive ved, paa danſk at rime,

Som Markets eller Lyſets Ven?

Om du ſkal yttre Glæde, hvor du ſmagter?

Tilfredshed, hvor du finder lutter Feil?

Sædvanlig Høflighed, hvor du foragter?

Og aldrig viiſe Verden Sandheds Spæil?

Om, med eet Ord, da du kan ikke hæle

Med dem, ſom lyve Dyd, og Smiile ſtiæle,

Saavel paa Sokker, ſom paa høie Hæle,

Om du ſkal blive ved, at gaae igien?

(Pauſe).

Jeg veed det nok: det er din Pligt, at ſørge
For Støvet, du har engang trukket paa;
Jeg veed det nok — du tør endog ei ſpørge,
Om du tør ganſke lade det forgaae?
Thi det er dette Støv, trods alle Farer
Og Hindringer for Aanden i dets Svøb,
Hvori ſig Kraftens Guddom aabenbarer,
Der ikke ſtaaer ſe tør ſit eget Lyb.
Jeg veed det nok: at det er Pligt at lyde

Blot ikke Landets Lov, og Øvrighedens Bud,
Men selv, at bukke sig for dem, som lyde,
Ja selv for dem, der blot see saadan ud,
Men aldrig kan det være Pligt, at dølge
Sin Meening, naar den sieger intet Bud,
Og feig sin Nutids stride Strøm at følge,
Ved meer at lyde Mennesker, end Gud!

(Pause).

Det er besluttet! Jeg vil tale med min Skygge
Frimodig, som jeg taler med mig selv —

At han kan Drev derpaa for Eftertiden tygge
Paa Bredden af vor Nutids Elv;
Og, da han vil paa ny betræde Banen,
Og vise mig mit Fødeland, som Mand,
At han maa lære ret at kiende Fanen,
Hvortil jeg svor, dengang, trods Lysten, og trods
Vanen,
Jeg rev mig løs fra Smigerslendrianen,
For værdigen at digte for mit Land;
At han maa bydt sig ind i Hiertet bore,
Hvad Lysets Guddom i mit Hierte skrev,
At Digtren kaldet blev til meer, end til at mere

Sig ſelv, ſin Pige, Poblen, og de Store —

Og, at hans hellige, hans høie Kald det blev,

I Smiil og Graad, i Alvor og i Latter,

At ſprede Nutids Taage, Dogvets Dunſt,

Og viiſe Jorden Evighedens Datter,

Den himmelſke, hvis Skiønhed ingen fatter,

Der Tidens Krands, og Mængdens Bifald ſkatter,

Den frie, den reene, den uendelige Kunſt.

(Min Gienganger kommer tilbage).

Der er han alt! Hvor munter, let og vever,

Og overgiven, ſom en Dreng paa ſytten Aar,

Han ud af Porten mig imøde ſvever!

Skiøndt han mig ligner paa et Haar,

Jeg Møie har at troe, det er mig ſelv i Grun-

den —

Min Gienganger.

(lukker op).

See her! Nu vær ſaa god, at gaae foran,

Da du dig ikke ſelv paa Ryggen ſkue kan!

(Vi gaae begge ind).

Søndermarken.

Min Gienganger.

Saa her er altſaa Sønderlunden! —

Jeg ſelv.

O ſøde, milde, friſke, reene Luft,

Som end mig aander livelig imøde

Den Hiemmets undetlige huldе Duft,

Som trylled mig i Livets Morgenrøde,

Og ſom jeg længtes efter blandt de Døde!

Min Gienganger.

Mig ſynes og, ſom om jeg gik i ſtille Fred,

I Paradiſets ſkyggefulde Gange —

Jeg hører midt i Vintren Vaarens Sange —

Jeg føler Forſmag af en Himmels Salighed.

Jeg ſelv.

Det bør paa dette Sted du ikke ſtudſe ved —

Du gaaer i Fredriks og Marias Fied!

Min Gienganger.

Du nævnte Danmarks Engle!

Jeg ſelv.

Jeg er bange,

Din Tone paſſer ei paa dette Sted,

Hvor alt bør aande, ſom i Offerlunden,

Naar den nedſtegne Guddom er forſvunden,

En feſtlig, ſtille, dyb Ærbødighed.

Her eene klæder ei det mindſte Træk af Latter.

Jeg knap tillod dig, ſom Riimbrevenes Forfatter,

At ſpøge her, hvis jeg ei ſelv gik med —

Min Gienganger.

Ei ſom Forfatter ſelv af Fuglebrevet?

Jeg ſelv.

Som jeg ikke ſelv juſt dette havde ſkrevet —

Jeg gik her eene med en Engel mangen Gang,

Der ligned meget i Geſtalt og Mine

Min aldrig glemte himmelſke Palmine —

Hvis Stemme, ſom min Fannys Sang,

Ledſaget af en Seraf's Harpe, klang —

Hvis Aand og Ynde, Tale, Blik, og Gang

Mig vaagen viiſte forſt min dankte Drøms Se-

line —

Og, hvad jeg ſkrev i Syden, her jeg ſang.

Min Gienganger.

O! mine Følelſer er Ekkoer af dine! —

Jeg ſelv.

Velan da, helliget ved dem,

Bliv ved at følge mig, hvor Uſkyld bygger

Sit Tempel, i Marias blide Hiem,

I Fredens og i Fredriks ſtille Skygger!

Hvor var det nu vi ſlap?

Min Gienganger.

Ved Rahbeks Venneroes.

Jeg ſelv.

Tal ikke meer om den!

Min Gienganger.

Men ſig mig, hvorfor ikke?

Jeg ſelv.

Den er for overbreven til at troes

Oprigtig —

Min Gienganger.

Jeg den troer til Punkt og Prikke
Fuldkommen meent, fuldkommen hiertelig —
Hvad kunde ham, som kalder Tigre Tigre,
Som ofte kalder Løgnen Løgn,
Og uophørlig Døgnet Døgn,
Bevæge til, forsætligen at smigre
Dig eller mig?

Jeg selv.

Men lad den ogsaa være hiertelig!
Sæt, at den er i hver en Punkt oprigtig,
Og at han meener ikke blot for Spas,

At jeg er Skandinaviens Horaz,

(En Meening, ſom han ſelv har giort uvigtig

Ved alt for hyppig i ſit Ugeblad

At vliſe, det er ikke brot juſt Had

Og uſelt Nid, ſom gior en Dom urigtig)

Sæt, at han virkelig mig i ſit Hierte troer,

Hvad han har kaldet mig, ſom Digter, ſtor —

Hvor kan du vente, ſlig en Tro mig ſkulde fryde

Hos den, der, naar han taler om vort Sprog,

Mig putter med den første, bedſte Pog

Som giver ud paa Prent ſin Stile-Bog,

Med alle Bommerter, i een og ſamme Grybe?

Hvor kan du troe mig Bifald kiært af den,

Som ei bifalder blot, men ofte priiſer

Gemeene danſke prentede Sottiſer?

Og bukker ſig ei blot, men kaſter reent ſig hen

For Badens, og Sporons, og ſelv for Gun-

ders Pen?

Hvor kan du troe, de Digter-Epitheter,

Hvormed han pryder af og til mit Navn,

Mig ſkulde klinge meer, end: Kaſpar, Claus,

og Peter,

Af een, ſom tæller elleve Poeter,

Selv tolute her i Kiøbenhavn?

Hvor kan du troe, jeg ikke meget heller
Mig ſkiælde lod en ſmule kraftigt ud
Af een, ſom gior en Schikaneder, eller
En Pobelmorer, til Parnaſſets Gud?
At ikke meget heller jeg gad ſkoſes,
Som Kant og Fichte, af en Hverdagsſpøg,
Der kalder ſaa ſig ſelv, end roſes
Som den og den? —
Det er mig ingen Lyſt, med Roes at tyldes
Af hvem det er, hvor og jeg kommer hen,
Og hvor du, ſom mit Gienfærd, gaaer igien;
Men hvad og dit og dat et gammelt Forhold ſkyldes,

Trods hvert et Dog, og hvert et Men;

Jeg ikke ſtore, men og ei, ſom den og den,

Aldeles lille Baggeſen,

Jeg ſiger det endnu engang igiem:

Det er mig ubehageligt, at hyldes

Af alle maadelige Digtres Ven.

Min Gienganger.

Du er for ſtreng mod Rahbek, faſt ubillig —

Jeg ſelv.

Du vil vel ſige dog mod Rahbeks Pen?

Saaſnart mig det beviiſes, er jeg villig,

At tage hvert et Ord igien.

Min Gienganger.

Men bør man ikke Pennen noget ſkaane
For Mandens Skyld, der bruger den?
Og er det billigt, er det ret, at haane
Den Svaghed, ſom vi finde hos en Ven?

Jeg ſelv.

Nu Ven — og atter Ven — jeg dagr engang af
Venſkab,
Hvis det er Kiærlighed, ſaa let at naae;
Men ſæt, at hvert Honet og fredeligt Bekiendtſkab
Engang for alle nu bør kaldes ſaa —

At det er nok, for paa hinanden trygt at ſtole,

At have drukket eengang Duus —

At have gaaet i den ſamme Skole —

At være kommen tidt i ſamme Huus —

At have mødt hinanden tidt paa Gaden —

At have mødt ſig eengang i Paris —

Engang at have moret Kongeſtaden

Med dit og dat omtrent paa ſamme Viis —

I Klubber tidt at have ſtiftet ſammen —

At have budt hinanden tidt en Priis

At have deelt mangen Qval og Gammen

I Helved, Aller Paradiis,

Paa Skueplabſen — blot tilfældigviis —

At være kommen ſtundom til hinanden,

Og ſagt hinandens Koner ſmukke Ting;

Og have fyldt tre fire Glas til Randen,

Og fundet Bordet (med lidt Punſch i Panden)

En Kierligheds Planet med Venſkabs Ring —

Sæt, det var nok til evig at forſlyde,

Som Aander blandes, Siæl i Siæl,

Til Venſkabs fulde Salighed at nyde,

Som den i Evalds Sang til Schleppegrell:

Hinanden aldrigen at have villet ſkyde,

Og ikke heller skudt, forsætligen, ihiel —

Med anden Piil, med anden Flint, at sige,

End Pennen — eller og med andet Krudt,

End Indfald, Epigrammer, og deslige —

Og hvis? — at man kun havde det fortrudt —

Sæt, det er Venskab kort: naar man hinanden kiender,

Fordi man er omtrent i samme Fag,

At ikke være dødelige Fiender,

Og see hinandens Sorg med Velbehag —

Sæt, at jeg, ligesaa er, trods nogen anden,

Herr Rahbeks inderlige Ven,

Da han har aldrig ſlaaet mig for Panden,

Og jeg har aldrig ſlaaet ham for den —

Men, tvertimod, jeg elſker Rahbek, Manden,

Og Rahbek; elſker Manden Baggeſen —

Bor i Kritikens, bor i Kunſtens Rige

De borgerlige Selſkabsbaand

Vel have noget, ſelv det mindſte blot, at ſige?

Hvad andet Forhold veed jeg af, ſom Aand,

End Aandens? Kan man ikke gierne være

Den bedſte Borger, ſelv den bedſte Mand

Med ædelt Hierte, med en ypperlig Forſtand,

I hver en anden Virkſomhedens Sphære,

Og nyde, ſom en ſlig, tilbørlig Ære —
Skiøndt man, ſom Digter, eller Ariſtark,
Betaler paa Parnaſſus trende Mark?
End ſige, naar man kun, ſom Rahbek, ſpnder
Mod en foragtet, brødløs Kunſt,
Som ingen Uindviet ynder,
Og mangen heldig Dyrker ſelv begynder,
At holde for en luftig Hiernes Dunſt?
Desuden, — er i det, jeg ſene klager over,
Hos denne fordums ikke Hverdagspen,
Det mindſte ſtridende mod hvad en Ven

Den anden holder eller lover?

At han ſig ſelv formærmer, ved at ſlaae

Til Ridder af Parnaſſets Orn hver Skriver,

Som med en Pen bag Øret op vil gaae,

Men ved hvert andet Halvſkridt puſte maa,

Fordi han, uden Digterlunge, hiver —

Og ved at ſætte Digterkrandſen paa

De jammerlige Drenge bitteſmaa,

Der neden under ſelv en ſaadan Skriver ſtaae —

Og, at han mig formærmer, ved at ſlynge

Mit Navn, ſom Digter, ind i det gemeene

Klynge: —

Der er, hvad eene jeg har anket paa:

Og hvad jeg upaatalt kan ikke lade gaae,

Saa længe til han engang mandig hæver

Sig til ſin egen Evnes Top;

Og paa det Lidſkialf, ſom Kritiken kræver,

Hver man ſee ingen Ven, og ingen Fiende bæver,

Som Overſkuer træder op.

Det ærgrer mig, at han det Jordiſke betitter,

I hver en Penne-Krog og Vraa,

Imens han burde hait derover ſtaae

Og ſkue roelig ned derpaa —

Jeg troer, han kunde det; og derfor er jeg bitter.

Min Gienganger.

Men om han ſlængte bort ſin vennehuldе Pen,
Og ſkar en ny, og bitter blev igien,
Og ſkrev mod din —

Jeg ſelv.

O torde jeg det haabe,
Jeg vilde ham alt her mit Bifald høit tilraabe!
Jeg da ham ſaae maaſkee, ſkiendt ogſaa nok ſaa
vred,
Som da han fordum gik med mig i ſamme Fiedz:
Thi Vrede ſtundom op til Ornens Bane hæver·
Den Vinge ſelv, ſom jordnær ellers ſvæver,

Den, ſom hver Lidenſkab, i hvert et ædelt Bryſt,

Lig en begeiſtrende Camoene,

Hver Evne ſkiærper — og af en gemeen proſaiſk

Scene

Den ofte gior en ſand poetiſk Heltedyſt!

Fred ønſker jeg af Hiertens Grund paa Jorden,

Iſær i Norden —

Men, i Poeters Himmel Kamp og Krig!

Den ellers vorder den chatolſke lig,

Hvori hvert ſælle Faar med eviggrønne Palmer

Staaer, ſom en Chorſtatiſt, og bræger ſine Pſal-

mer,

Mens hele Hiorden, from og fredelig,

Som i et Søndagsſelſkabs Himmerig,

I ſalige Monotonier

Af deilige moralſke Poeſier

Til Døde venteligen lieder ſig.

Min Gienganger.

Saa føleslos, ſaa kold, ſaa uſelſkabelig,

Saa ligefrem, ſaa reent din egen Herre,

For ei at ſige noget værre —

Jeg aldrig havde tænkt mig dig!

Du vil dog ei, jeg mig ſkal lade mærke

Med ſlig Foragt for hvad der ydes mig

Af litterariſk Roes — og at jeg offentlig

Skal bryde med de Svage? Selv de Stærke

See heller paa Parnaſſet Fred end Krig.

Jeg ſelv.

Alt, hvad du finder got til Kunſtens Hævd at

ſige

Mod-Præſidenten ſelv i Smagens Rige,

Det ſig! —

Hvem er det ellers nu?

Min Gienganger.

Man har mig meget talet

Om Sandser, ſom man alt tilforn har ſeet

At recenſere mangen danſk Poet

Med Gravitet —

Jeg ſelv.

Forfatteren af Hoſpitalet?

Min Gienganger.

Ham ſelv! Han har en ſtor Autoritet —

Og lærde Tidender, der har i Æſthetiken

En Formand nødig, der beſidder ſlig,

For end fra Undergang at redde Republiken

Hans Dictatur vil underkaſte ſig.

Man mumler meget om, en ſaadan alt ſkal være,

Til Skræk for hver en alt for frie

Philoſophie,

Og Poeſie,

Paa vort Parnaſſus hemmelig i Giære.

Det vilde meget glæde mig,

Hvis du, ſom jeg, var lidt forfængelig;

Thi han vil ſikkert, naar han ſidder først paa

Thronen,

En vigtig Eresposſt paa Pindus ſkiænke dig!

Jeg ſelv.

Det ſkulde meget undre mig!

Min Gienganger.

Jeg ſlutter det, blandt andet, og af Tonen,

Hvori man, af og til, har talt om dig

I visse fremmede Journaler,

Hvori man dig sædvanlig anbefaler —

Jeg selv.

Som Digter?

Min Gjenganger.

Det just ei —

Jeg selv.

Som Prosaist maaskee?

Min Gjenganger.

Nei! — men som Lærer, hvor dit og dat skal skjætte,

Som andre danske Digteres Oversættere.

Hvad i dit Modersmaal man har af Epopee,

Hvorpaa vort Døgn har sat sit Stempel,

Du skulde overfætte smukt i Vers

Paa tydsk — det lange Fødedigt af Herz,

Som ingen ellers læser, for Exempel —

Jeg selv.

For megen Ære!

Min Gienganger.

Slap du vel fra det,

Saa troer jeg, det dig vilde være let,

I samme Blad at vorde anbefalet

Til Overfættelsen af Hospitalet —

Og lykkedes dig denne, ſikkerlig

Din Lykke da vel giorde, der for jeg ſværge dig.

Du veed dog vel, hvor holdt Europa ſkatter

Niels Ebbeſens utrolige Forfatter

Du vil dog ei, mod ham at jeg ſkal føre Krig?

Jeg ſelv.

Gior hvad du vil!

Min Gienganger

Men hvis han roſter mig

Jeg ſlaer.

Saa dolg mig vel. Dog vel hør dagen Fare:

Hvad du fortæller om den tydſke Recenſion
Tilſkrives bor en anden høi Patron,
Som her paa de calvinſke Fjar tog Vare,
Og ſom derauſſen nu forſøger ſig
I Æſthetiken —

Min Sjengganger.

Utaknemmelig
Imidlertid din Kilde ſynes mig,
Det ſynes grumt endogſaa, ſandt at ſige,
Lovtalernes dog upaatvivlelig
Aldeles trygge Haab ſaa reent at ſvige —

Jeg selv.

Og hvilket? —

Min Gienganger.

Det, at ved at rose mig,

Hver, som Forfatter selv af egne Vande,

Dog i det mindste sikkred sig,

Om ei at rosts, dog venskabelig

At blive glemt engang af dig,

Ifald du skrev en Duneinde —

Jeg selv.

Den skriver ikke jeg — den skriver du magske,

Som, ved vor Verdens Daarlighed at ſee,

Dig ei kan bare for at lee?

Min Gienganger.

(ſmilende).

Jeg alt har ſkreven een —

Jeg ſelv.

Og lar den ikke trykke?

Min Gienganger.

Dermed jeg aldrig haſter har —

Desuden er jeg ei ſaa ſtor en Nar,

Mig ſelv at ſtade med et ſaadant Meſterſtykke.

Critiken her hos os er eengang halt —

Hvem veed, om ſelv jeg ikke faldt,

Ifald jeg ſparked bort dens ſidſte Krykke?

Godmodighed — min Agt for den og den,

Som ſtaaer i Forhold med de Folk, der lade trykke —

Ja for dem ſelv, naar de er uden Pen —

Min Lyſt til Fred — det rørende: „Min Ven!“

Hvormed man hilſer mig, hvor jeg gaaer hen —

Og endelig hos os (jeg ſiger det igien)

Sative giør el ſlenger Lykke —

Jeg ſelv.

Saa, for at giøre Lykke, ſkriver du?

Det er mig noget nyt!

Min Gjenganger.

Nei! men just heller ikke

For at slaae reent det sidste Glas itu,

Hvoraf jeg al min Lykkes Vand maa drikke —

Jeg selv.

Sig med din egen Haand! Hvis du den holder

— peen,

Er Drikken af den mere sikkert ren,

End af det bedste Glas med Guld paa Randen,

Som rækkes dig, og skylles af en anden.

Min Gjenganger.

Jeg temmelig mig ovet har deri

Paa nogen Tid; og inden næste Sommer

Jeg haaber, jeg faa vidt i Stoicismen kommer,

At al din mig betroede Poeſie

Jeg ryſter ud af mine Lommer

Paa Langebroe —

Jeg ſelv.

Gior, hvad du vil; kun gior det à propos!

Min Gienganger.

Men derfor holder jeg mig ei forpligtet,

Til alt at drukne, hvad jeg ſelv har digtet —

Dertil er Hav og nødig eller Elv,

Det drukner venteligen i ſig ſelv —

Det eeneſte, ſom ei er gandſke vandet,
Og maaſkee mere værd end alt det andet,
Er den Hiſtorie, jeg ſkrev forleden Dag,
Om Kiobenhavns-Critikens gode Smag —

Jeg ſelv.

Lad høre, hvad du ſiger ſkun om den!

Min Gienganger.

(deklamerer)

Den ſkranted noget under Rahbeks Pen,
(Med Pennen meener jeg hans Aands Begavelſe)
Og under Sanders Vhant døde den —
Saa kom en vis Claus Pabels, eller Pavelſe,

Min og Herr Lundbyes inderlige Ven —
Bekiendt med næsten hver en Sprogets Sta-
velse;
Men uden Nyant selv, end sige Pen.
I Mangel af de tvende forstes Havelse
Han puttede sit aandelige Null
I Kiøbenhavnskritikens tomme Hul,
Og recenseerte med et Stykke Kul —
Tak skee hans Digterkirkegaards Tillavelse,
Tak skee hans lærde Roden Nat og Dag,
Den gamle, fyge, døde gode Smag
Fik derved dog en christelig Begravelse.

Jeg ſelv.

Det Vers erindrer mig et Epigram
Af Pram:
„Herr Skribler, gid du faae en Skam!"
Hvad det, ſom Epigram, er dette, ſom Hiſtorie:
Saa kort,
At intet let heraf kan tages bort.
Det ſtraaler ogſaa med en vis proſaiſk Glorie,
Der, vakker i ſig ſelv, og Æmnet værd,
Gior Verſet fatteligt for Læg og Lærd,
Og let at hefte faſt i hvers Memorie.
Selv Riimene har noget hiſt og her,

Som ſlaaer; — de qvindelige Rim iſær,
Der, ved at falde noget i det Lyriſke,
Juſt derved blive ſynderlig ſatyriſke.
Mig ſynes, du har truffen ſmukt deri
To Fluer med eet Smæk: den kritiſktheoretiſke;
Og den nu giængſe praktiſke poetiſke,
For hvilke begge Himlen ſnart os frie!

Min Gienganger.

Dit Bifald glæder mig! Men jeg kan ikke ſkiule
Min Frygt for noget ſkiult deri;
Din Tone ſynes mig en ſmule
For meget ligne Parodie. —

Du synes overalt, om jeg tør sige
Min Meening ganske ligefrem,
Den tydske ny Maneer for meget at bekrige
Hos os, saavelsom udenfor vort Hiem —
Jeg selv, saa dansk jeg er i Tonen og i Sproget,
Og langt fra spansk, og anden Sydlighed,
Bekiender, at jeg helder noget
Til denne nye Maneer, og blues ei derved —
Der er dog i det barnlige Tieckagtige,
Skiondt samme falder lidt i det Barnagtige,
Saavelsom i det overgivne Schlegelske,
Saameget det og falder i det Flegelske,

Det allervigtigſte for Poeſie:

Genie!

Jeg nægter ei, trods Kunſtens reene Toner

I Vers af Schmidter og af Matthiſſoner,

At hines tvileloſe Melodie

Mig tryller meer, trods alle Kapriloſer,

End diſſes tamme Harmonie —

At Pegaſus i deres ſpringſke Foter

Mig ſynes mere kiendelig,

Som Stammefader, end i ſelv den bedſte

Af diſſes veltilkiørte gamle Heſte —

Og at jeg heller vilde drikke mig

En hurtig Ruus i hines falſke Vine,

Trods næſte Morgens ſikkre Mavepine,

Letſindig galen, end, med fuld Forſtand,

En langſom Vatterſoet i diſſes ægte Vand

Jeg foretrækker Oprør i Naturen

For Kunſtens ſtille Slaverie;

Og vilde Levekræfters Anarchie

For livløs Orden i Kulturen.

Jeg elſker meer den flammende Komet,

End Caput mortuum af en Planet;

Og troer endog jeg heller deele vilde

Med Frokoſer paa Kriſtinas Jis

Et ægte kannibaliſk Gilde,
End med forkunſtlede Franzoſer nok ſaa milde;
Et ſmagfuldt Aftensmaaltid i Paris,
Naar, ved Modtagen af en ſlig Indbydelſe,
Jeg ſaae paa ſand poetiſk Nydelſe.
Naar galt ſkal være, heller Raſerie,
Som aldrig hortes før, med Trylleralleralle,
End nok ſaa ſund Forſtand og Prækenet, ſom alle
Tilforn har hørt i vores Poeſie!

Jeg ſeer.

Alt, hvad du ſiger der, ſtaaer ſkrevet i mit Hjerte!
En anden Fabelſnhos her,

En hurtig Ruus i hines falſke Vine,
Trods næſte Morgens ſikkre Mavepine,
Letſindig galen, end, med ſund Forſtand,
En langſom Vatterſøet i diſſes ægte Vand
Jeg foretrækker Oprør i Naturen
For Kunſtens ſtille Slaverie;
Og vilde Levekræfters Anarchie
For livløs Orden i Kulturen.
Jeg elſker meer den flammende Komet,
End Caput mortuum af en Planet;
Og troer endog jeg heller dele vilde
Med Frokoſer paa Kriſtinas Jis

Et ægte kannibaliſk Gilde,

End med forkunſtlede Franzoſer nok ſaa milde;

Et ſmagfuldt Aftensmaaltid i Paris,

Naar, ved Modtagen af en ſlig Indbydelſe,

Jeg ſaae paa ſand poetiſk Nydelſe.

Naar galt ſkal være, heller Kafevie,

Som aldrig hørtes før, med Trylleralleralle,

End nok ſaa ſund Forſtand og Prakenet, ſom alle

Tilforn har hørt i vores Poeſie!

Jeg ſelv.

Alt, hvad du ſiger der, ſtaaer ſkrevet i mit Hjerte!

En anden Fabelſe hos Dem,

En hurtig Ruus i hines falske Vine,
Trods næste Morgens sikkre Mavepine,
Letsindig galen, end, med sild Forstand,
En langsom Vatterfoet i disses ægte Vand
Jeg foretrækker Oprør i Naturen
For Kunstens stille Slaverie;
Og vilde Levekræfters Anarchie
For livløs Orden i Kulturen.
Jeg elsker meer den flammende Komet,
End Caput mortuum af en Planet;
Og troer endog jeg heller dele vilde
Med Irokeser paa Kristinos Jis

Et ægte kannibaliſk Gilde,

End med forkunſtlede Franzoſer nok ſaa milde;

Et ſmagfuldt Aftensmaaltid i Paris,

Naar, ved Modtagen af en ſlig Indbydelſe,

Jeg ſaae paa ſand poetiſk Nydelſe.

Naar galt ſkal være, heller Kafevie,

Som aldrig hortes før, med Trallerallerallé,

End nok ſaa ſund Forſtand og Prækenet, ſom alle

Tilforn har hørt i vores Poeſie!

Jeg ſelv.

Alt, hvad du ſiger der, ſtaaer ſkrevet i mit Hjerte!

En anden Fabelſnakkepen,

I hvis poetiſke Geſtalt jeg gaaer igien,

Mig vilde, var den muelig, meget ſmerte.

Jeg foretrækker ſelv den vildeſte Natur

For puur

Cultur —

Naar galt ſkal være! Men, alvorlig talt,

Hvor ſtaaer der ſkrevet, det ſkal være galt?

Er hun Erklæring af den Venuſinſke Digter

I Bogen om Poëters Kald og Pligter:

At flittig Kunſt til Rigdom af Genie

Bør egtevies i ægte Poeſie,

Den eene ſaa nødvendig, ſom den anden —

Og at i samme Grad de findes maa deri,

Sig favne kiærligen, og staae hinanden bi,

Saa uundværlige, som Konen og som Manden,

Til Kiærlighedens Eet, til Ægteskanden;

Som Lys og Skygge til et Malerie;

Som Magt og Viisdom til et Skaberbliv,

Og Stof og Form til ét organiſk Liv;

Som alt, hvad, d o p p e l t, ei kan tænkes d e e l t;

Som Deele, der i et fuldkomment Heelt

Umueligen kan ſkilles fra hinanden —

Er denne Dom af vor H o r a z kun ſand,

Fordi han, ſom man ſiger, er vor Mand?

Og er han ei vor Mand, fordi hans Meening

Om Kunſtens og Naturens Digt-Foreening

Er bleven alle Muſers Lov og Dom,

Og var det alt, før han til Verden kom?

Naar Kunſten træder frem genielos, Siælen
keedes;

Men naar den uden Kunſt ſeer dette ſpildt, den
vredes.

Nutiden fryder ſig ved begge hiſt og her;

Thi Mængden, der ei finder mindſte Meening

I en den ubegribelig Foreening,

Har eene Sands for hver iſær;

Men Eftertiden, og den ſtore Dommer,

Som var, og er, (ſkiondt ſielden) og ſom kommer,

Forkaſter Stoffets løſe Skramlerie

Saavelſom Formen, der var intet i.

Min Gienganger.

Hvis denne ſtrænge Dom ſkal ubetinget gielde,

Gud naade vor Tidsalders Poeſie!

Dens Strænghed, frygter jeg, dig ſelv vil fælde —

Jeg taler ei om mig —

Jeg ſelv.

Saa falde vi! —

Troer du dig Meſter alt?

Min Gienganger.

Jeg troer at ha' den Ære,

Som Meſterſvend, at ſtaae hos dig i Lære.

Jeg føler vel, at, lidet eller ſtort,

Jeg Meſterſtykket hidtil ei har giort;

Men eengang, haaber jeg, det bliver færdigt,

Ifald din Fordring af et Digt, ſom værdigt

Dit Ideal, ei reent forkyſer mig.

Jeg ſelv.

Du ſod engang, at ville noie dig

„Med liden Rang

I comiſk Sang?"

Min Gienganger.

Det ſagde jeg; men meente det juſt ikke

Til Punkt og Prikke —

Jeg ſelv.

(Det Punkt og Prikke bruger du for tiht

I forbigaaende) — Du har dig villet ſvinge

Lidt høiere paa en alvorlig Vinge?

Min Gienganger.

Og mener (trods dit Smiil) endogsaa, virkelig
Lidt høiere at have sounget mig.

Jeg selv.

Og hvorfor troer du det? Dog ei fordi tre fire
(Sæt Nuller til, saa mange, som du vil,
Der intet her gior fra, og heller intet til)
Har roest din Sang, og Klangen af din Lire?
Dog ei fordi dig mangen Kompliment
Er giokt af een og anden Recensent?

Min Gienganger.

Jeg veed ei selv, naar jeg skal Sandhed sige,

Hvorpaa jeg grunder egentlig min Troe;

Jeg veed, at mine Vers er ikke maadelige,

Da hele Verden juſt gior ikke ſlige.

Og dermed ſlaaer jeg mig til Roe.

Jeg ſelv.

Det er kun lidt; men det er altid noget!

Skiondt Digter-Loven fordrer meget meer.

Det væſentligſte dog, hvorpaa den ſeer,

Er Velklang, Liv, og Rigtighed i Sproget.

Kun der, hvor dette mangler, byder den:

(Hvis genialſke Træk Erſtatning ikke giöe)

Herr Skribler! hold aldeles op at ſkrive!

Og findes diſſe Træk, ſaa hedder det: min Ven,

Skriv om igien!

Min Gienganger.

Veed nogen Digter ſelv, om diſſe ſidſte

Tilviſſe findes i hans Poeſie?

Hvad, eller er ham Kunſt det eeneſte bevidſte?

Jeg ſelv.

Dit Spørgsmaal, haaber jeg, er Ironie.

Vee den Elendige, ſom vover,

At nærme Kunſtens Alter ſig ſom Skiald,

Hvis Flammen i hans Bryſt ham ikke høven over

Hver Tvivl om ſit guddommelige Kald!

Vee ham, hvis han det ei med Sikkerhed erkiender
I en urolig, umodstaaelig Drift
Til Yttren af den Ild, som i hans Hierte brænder,
Blot for at yttre den, i Sang og Skrift —
I evigt Hang til det Uendelige,
Og i uendelig og evig Lyst
Til Sammenstemning af det Endelige
Med Evighedens Grundklang i hans Bryst —
I Had til alt, hvad Jordens nedre Sønner
Fortrinlig attraae, Had til al slags Muld,
Fra Landeveiens Støv til præget Guld —
I dyb Foragt, for alt hvad Pøblen skiønner,

Og med ſin Mængdes høie Bifald lønner —

Foragt for Livet, ſom en Tidsfordriv,

Nutidens henſigtsloſe, ſlaue Liv —

Vee ham, hvis ei hans Følelſe ham ſiger

Hvert Øieblik, i hvor han ſtaaer og gaaer,

I hvadſomhelſt af denne Verdens Riger,

I hvadſomhelſt af denne Verdens Aar:

„Jeg har ei hiemme her! mig alt er fremmet!“

Og vee ham, hvis ei dybt og inderlig

Ham længes overalt, hvorhen han vender ſig

Paa Jorden, efter Digter-Himmelhiemmet,

Hvor alt er evigt i ſig ſelv, og heelt,

Og intet halvt, forgiængeligt, og deelt.

I denne Følelse (trods alles Trængsler)

Af egen Adel, af det Land, hvorfra han kom,

Hint Evighedens Aanders Herredom,

Som Muldets Søn i Tidens snevre Fængsler

Ei drømmer om —

I dettes Minder, Anelser, og Længsler,

Og Higen efter: snart i Alvor, snart i Spøg,

At kalde dem i Billeder tilbage

Her paa sit jordiske Besøg —

Og, en Prometheus lig, fra Himmelen at bringe

Guddommeligheds Ild til Jorden ned

I ſine korte Levedage —

Har Digtren Borgen for ſit Kald —

Og den, ſom denne Borgen har, og eier

Den anden Voldgift og i Kunſtens Seier,

Er Skiald!

Min Gienganger.

Du bliver varm! Dit mørke Øie tindrer

Af en forunderlig mig hellig Ild;

Dig Kinden bluſſer! O! hvis intet hindrer,

Din Bliven, vær mig Spøgelſe ſaa mild,

At blive ved! Min Aand er luttet Øre,

Dig over denne Punkt iſær at høre —

Men hvad? — er jeg i Schweitz? er jeg i Norge her?

En Brink, en Strøm, en Bröe — ved Himlen! — og en Hytte

Med Graner rundt omkring — og hvilken Udsigt der!

Jeg svimler! —

Jeg selv.

Drag dig dette Syn til Nytte!

Det, meer end alt, hvad jeg at sige veed,

Kan lære dig. Blik om dig, og blik ned!

Det Norſke Huus.

(Paa Bænken).

Min Gienganger.

Dybt! hemmeligt! høitideligt — dog roligt,
Som Norden i ſin Baldurs Fred! —
Paafaldende — men dog med Diet ſtrax fortroligt,
Ved næſte Blik, ſom Heltens Simpelhed!
Indſluttet i ſig ſelv, ſom Hiertet, naar det banker,
Rørt af et helligt Syn,
Tabt i ſin Grublens Mulm, naar tuſend mørke

Tanker

Med eet opklares af det pludſelige Lyn —

Og dog ſaa vidt udblikkende, ſom Øiet

Fra Toppen af et eenſomt Field!

Et Breidablik, ſaa mildt, og dog ſaa høit

ophøiet! —

O Held mig, at jeg fandt det her! o Held!

Saa ſtod Naturen dog, da den gik rundt om

Jorden,

Med gavmild Haand uddelende ſin Gunſt,

Og alpeſtille her paa denne Plet i Norden! —

En ſlig Natur i Siælland?

Jeg ſelv.

Det er Kunſt! —

Min Gienganger.

Kunſt?

Jeg ſelv.

Digtkunſt, om du vil! For ikke længe ſiden
Var denne høitidsfulde Plads
Et Tiørnekrat, paa Brinken af en liden
Forhøining, i et ſtinkende Morads.
Nu er det hele Norden i det Lille!
Naturen her, ſom andenſteds, kun gav
En ſmule Jord, og Luft, og hiſt lidt Hav;

Men Digtekunſten her ſtod ſtille:

Den ſagde: hæv dig, Brink, og ſænk dig, Gruft!

Grantræer og Fyrrer op ad Skreen krybe

Og ſpeile ſig med Himlen i det Dybe!

Udviid dig, Udſigt! rens dig, Luft,

Og fyld dig med de norſke Fieldes Duft!

Og Broen ſprang ſit lette Spring, og Hytten

Forlod ſit Dovres Klippegrund,

Og ſaae, forundret ved Naturens Flytten,

Iſteden for ſin Glommen, Øresund —

Saa ſtor er Kunſtens Magt! Hvad vildt Naturen

ſpreder,

I rolig Harmonie foreener den,

Og hvad harmoniſk heelt hin gav paa fierne Steder,

Den flytter til vor egen Bopæl hen —

Som Selvfrembringer eller Overſætter.

Min Gienganger.

Jeg alt, hvorhen du vil, nu, troer jeg, giætter:

Du meener, ligerviis ſom altdrig, frie,

Naturen viiſer ſig i alt ſit Tryllerie

Her i vort Sielland, for Exempel,

Med mindre Dyrkeren derpaa har ſat ſit Stempel,

Skalidet tilfredsſtiller blot Genie

I vor Tidsalders Poeſie,

Hvis ikke fuldelig ved Kunſt erſtattes,

Hvad der af Hedenolds Vidundermørke fattes?

Jeg ſelv.

Det er min Meening ei; det er min Dom,

Som ingen Berſerkgang af Sprogets Riſer

I Gienfærdkroniker, og Hexeviiſer,

Med alle Stod i Luften ſtoder om;

Fordi det er Fornuftens. — Giv os Fielde,

Som Alperne, giv os Neapels Luft!

Giv os Naturen i ſin Kiæmpevælde!

Giv os et Otahaiti med ſin Duft!

Og vi vil spare Møien, med at grave
Mælarer, og at skuffe Dovrer op,
Og plante Graner selv paa deres Top,
Og bygge Hytter i en Engelsk Have.
Hvor hele Landet er en Tryllepark,
Behøves ingen Søndermark!
Vil Danmark see et Schweiz, vil Siælland skue
Norge,
Den fattige Natur hos Kunsten det maa borge.
Saaledes — giv os vore Fædres Troe,
Med alle Varsler, Tegn, og fære Syne,
Hvorover alt som Børn vi næsten loe;

Giv os tilbage Glimtene, ſom lyne

Med tifold Ild om Natten! giv os Sprog,

Hvis Lyd i Toner frem fra Hiertet ſtræbe

Paa den begeiſtrede livfulde Læbe,

Iſteden for, ſom Ord, paa Bladet af en Bog,

Lig døde Sommerfugle, taus at klæbe!

Saa bliver Eventyret af ſig ſelv

En epiſk Saga — Viinens vilde Glæde

Foruden al Rhytmik en dithyrambiſk Elv —

Og Elſkovſukket et elegiſk Qvæde.

Hver heftig Lidenſkab da bryder ud i Sang;

Thi Følelſen er Ild, og Ordet ſelv er Klang.

Hver Genius er da ſin egen Lærer,

Mens Sproget i ſig ſelv chaotiſk gjærer,

Og i en underfuld Foreenings-Krig

Dets Verdens Elementer blande ſig,

Af Tankens dybe Grund, ſom ryſter, ſkiælver,

hæver,

En Dante hiſt, en Shak'ſpear her ſig hæver,

Hin Apenniners Top, og Alpers denne lig,

Som Grækenlands Olymp, Homer, optaarned ſig:

Naturens Børn og Kunſtens første Fædre!

Her har vi Sangens Schweiz — Forſtandø

Culturen

Gior til et Sangens Siælland Sprognaturen

For hver, ſom ei, mens' end den giæred, ſkrev,

Og ei, ſom første Skiald, Digtkunſtens Fader

blev.

Virgiler fødes nu, men ikke meer Homerer;

Taſſoner, ikke Danter! Kronos lig,

Naturens gamle Nat har ſkiulet ſig,

Og Kunſtens unge Zeus, ſom Dagens Gud re-

gierer —

Tak — eller Utak — vor Philoſophie:

Den Tid, vi nu omſtunder lever i,

Har ingen Alper, ingen Filefielde,

Hvor ſelv Naturen digter i ſin Vælde;

Men — Sondermarker blot — i Poeſie.

Min Gienganger.

Det er dog — ikke ſandt? — det er dog evig

Skade!

Jeg ſelv.

For hvem?

Min Gienganger.

For hvem? Jeg kunde ſvare dig:

Med Evald: for de ſkiønne, reene Blade —

Og, om du vil, med Weſſel og: for mig,

For Læſeren, for Jordens Overflade —

Thi hvad er det, vi her i Sønbermarken ſeer
Mod Kullen blot, for ei at ſige meer?

Jeg ſelv.

Og hvis det laae paa Kullen? — for at blive
Ved Lignelſen — hvis denne Dalkultur
Foreente ſig med Fieldenes Natur?
Hvis neden under dette Dyb, hvor Vandet
Gienſpeiler Broen, ſænked ſig et andet?
Hvis Diet, hvor vi ſee de danſke Heltes Grav,
Sig tabte længer bort i det codanſke Hav?
Hvis over diſſe Fyrrers mørke Toppe
Fremſprang, imellem Skyerne deroppe,

Hvor ſelv Naturen digter i ſin Vælde;

Men — Sondermarker blot — i Poeſie.

Min Gienganger.

Det er dog — ikke ſandt? — det er dog evig

Skade!

Jeg ſelv.

For hvem?

Min Gienganger.

For hvem? Jeg kunde ſvare dig:

Med Evald: for de ſkiønne, reene Blade —

Og, om du vil, med Weſſel og: for mig,

For Læſeren, for Jordens Overflade —

Thi hvad er det, vi her i Sondermarken ſeer
Mod Kullen blot, for ei at ſige meer?

Jeg ſelv.

Og hvis det laae paa Kullen? — for at blive
Ved Lignelſen — hvis denne Dalkultur
Foreente ſig med Fieldenes Natur?
Hvis neden under dette Dyb, hvor Vandet
Gienſpeiler Broen, ſænked ſig et andet?
Hvis Diet, hvor vi ſee de danſke Heltes Grav,
Sig tabte længer bort i det codanſke Hav?
Hvis over diſſe Fyrrers mørke Toppe
Fremſprang imellem Skyerne deroppe,

Hver ſelv Naturen digter i ſin Vælde;

Men — Søndermarker blot — i Poeſie.

Min Gienganger.

Det er dog — ikke ſandt? — det er dog evig Skade!

Jeg ſelv.

For hvem?

Min Gienganger.

For hvem? Jeg kunde ſvare dig:

Med Evald: for de ſkiønne, reene Blade —

Og, om du vil, med Veſſel og: for mig,

For Læſeren, for Jordens Overflade —

Thi hvad er det, vi her i Sondermarken ſeer
Mod Kullen blot, for ei at ſige meer?

Jeg ſelv.

Og hvis det laae paa Kullen? — for at blive
Ved Lignelſen — hvis denne Dalkultur
Foreente ſig med Fieldenes Natur?
Hvis neden under dette Dyb, hvor Vandet
Gienſpeiler Broen, ſænked ſig et andet?
Hvis Diet, hvor vi ſee de danſke Heltes Grav,
Sig tabte længer bort i det codanſke Hav?
Hvis over diſſe Fyrrers mørke Toppe
Fremſprang imellem Skyerne deroppe,

En Reen paa hvide Sneetops bratte Stie,

Og efter den en Jæger paa ſin Skie?

Min Gienganger.

Hvorvan forſtaaer du det?

Jeg ſelv.

Hvis Kuſtens Klippebverge

Paa Skuldrene jeg op af hine Kiempebierge,

Som Maro paa Homer — ſom Macpferſon

paa dem,

Der ſang om Oſſian i Fingals vilde Hiem —

Paa Dante Taſſo — og, med eget Kiende,

Den tydſke Shak'ſpear ſelv paa alle trende?

Hvis man, ved dem at granske, dem at kiende,

Ved deres gamle Sprogs Studering vandt,

Hvad i de nye man ikke længer fandt?

Naar man den gamle Sang, som Digter, vil op-

live;

Naar man paa Fortids Grund vil endeligen

staae —

Og ingenlunde længer gaae,

For Eftertiden noget meer at give.

Min Gienganger.

Kan den i Digterværker gives meer

End Taſſo, Dante, Milton, og Homer?

End Shak'ſpear, Göthe, Klopſtock,
Evald, Schiller,
Og Ætnas Skiald, og Skotlands Har-
peſpiller?
Cervantes, Camouens, Horaz, Virgil,
Og Pindar?
Jeg ſelv.
Neppe meer — i Form og Stiil,
I Farve, Tone, Kraft, og Liv, og Ynde;
Men vel i Stof, i Aand, i Fylde ſelv
Af Kilden til enhver Begeiſtrings-Elv:
Religion. — Vi burde dog begynde.

Saa ſynes mig, engang, at ſtille frem
I Sang og Digt det nye Naturens Rige,
Til hvis Olymp og Lidſkialf, iblandt dem,
Du nævnte, Göthe kun har kiæk begyndt at ſtige.
Nye Kunſt foreenende med nyt Genie,
Vi burde hæve vores Poeſie
Til Høiden af vor Olds Philoſophie!
Nedbrydende dens gamle Billedſkranker
Udviide Sphæren af vor Fantaſie
Med den udviidte Kreds af vore Tanker!
Og efterlade dem, for hvilke vi
Og eengang vorde gamle, lige Stempler

Af vor Tids Daad, og Videnſkab, og Troe,

Som de, der levntes os i Sangens gamle Templer!

Hvi ſkulle vi kun trygt i diſſes Brokker boe,

Som nye Romere, der bygge deres Skure

Halv ind i Reſten af de gamle Mure?

Og ikke heller ſelv os egne reiſe, ſom

Palladios Pallads og Buonarottis Dom?

Min Giengænger.

Men er det alles ei, ſom ſelv din egen Klage,

At den Natur og Tid, nu digtes i,

Leverer intet Stof til Poeſie?

Hvad epiſt findes vel i vore Dage?

Er ikke Himmelens og Jordens Dynamik

I Solens geometriſk maalte Rige,

Som i Taktiken af vor Nutids Krige,

Forvandlet reent til blot Mathematik?

Og mon os alt ei klarligen bebuder,

At Kunſten ſelv tilſidſt blir Mekanik?

Hvor findes nu Gudinder eller Guder!

Hvo ſtyrer Solens Vogn? hvo tæmmer Havets Magt?

Hvo ſlutter Stormen i ſin Huule?

Hvo gaaer nu frem i Himmellyſets Pragt,

Naar alle Nattens Spøgelſer ſig ſkiule?

Hvo ſvinger nu fra Tordenſkyen, vred,

Paa Kiæmpers Iſſe Lynildſtraalen ned?

Hvo giver Træet Frugt og Marken Grode?

Hvo veier nu paa Helds og Uhelds Vægt

Mod Hær en anden Hær, og Slægt mod Slægt?

Hvo ſkiærmer Levende? hvo dømmer nu de Døde?

Hvo ryſter, Jorden mørk tilvinkende ſit Bud,

Dens Grundvold, meb ſit Nik, og Himlens Hvel-

ving?

Jeg ſelv.

Gud!

Den Gud, vor Kundſkab i ſin Modenhed erkiender,

Den Evige, ſom lever fiern, og nær,
Som var, ſom vorder, og ſom er —
Af hvis høit over Tid og Rum udſtrakte Hænder
Nedvælte Himmelmagter, Hær paa Hær!
Hvis Bryn er Nattens Mulm — hvis Blik i Lyſet
brænder —
Hvis Hierte dybt (imens en Verden her opſtaaer,
En Verden hiſt i Tidens Hav forgaaer)
Fra Tankens første Flugt til Tankeflugtens Ender
I al Naturen uforandret ſtaaer! —
De mindre Guder, ſom vor Sandſyn leder efter,

Er den usynlige Navnløses Ord,
Som, magtbevingede, fra Templet, hvor han boer,
Igiennemflyve Himmel, Hav, og Jord,
Og Ild, med Livets Bud. Naturens Kræfter
Er Aander! Mon Elektron buldrer ud
Med mindre Kraft end Tordnen: Jeg er Gud!
Fordi han ikke blot i Skyen, som sig dunkler,
Men selv i Løvens Blik, og Ormens Glimren
funkler?
Mon Magnas mindre stærk udfolder os sin Magt,
Fordi han har udvidet os sit Rige?
Maa for en Here, for en Pallas vige

Vor Sangs Urania, fordi tillige,

Hun Kronos Zepter ſig har underlagt?

O! hvad er ſelv Homers mod denne Himmel? —

Og Jorden? Er dens Slægters vilde Brimmel,

Og deres Lidenſkabers Spil,

Dens Hytter, dens Pauluner, og dens Throner,

Dens Peleïder ſelv, og dens Jaſoner,

Ei længer til?

Saae vel Odyſſeus fleere Folk og Stæder,

Og fleere fære Syn, og underlige Sæder,

Omtumlende paa ſine Fællers Grav,

End Cook fra Pol til Pol paa Jordens hele
Hav? —

Hver Alder har ſin Kamp, ſin Seier, ſine Helte,
Sit Epos i ſig ſelv. I Korſets Fane ſeer
En Taſſo Sanggudindens Tryllebelte,
Flux har og Middelaldren ſin Homer —
Gudinden er beſtandigen den ſamme;
Men Beltet, hun fortryller Hiertet med,
Hvormed hun eene kan vor hele Siæl opflamme,
Maa bære Præg af Sangens Tid og Sted.

Min Gienganger.

Du tænder mig i Phantaſiens Orke

Et Lys, ſom klarer pludſeligen op
Min Grublens tykke Mulm! Til Digterfieldets
Top
Det lede ſkal min Aand igiennem Sangens Mørke!
Din Mine ſiger mig, at det er ei din Agt,
Mig denne Gang at ſige mere?

Jeg ſelv.

Hvis ei du fatter alt af Ordet, jeg har ſagt,
Jeg ſagde dig forgiæves flere!
Men Dagen hælder, Natten falder paa —
Kom! lad os gaae!
Dog — jeg vil Afſked med det ſamme tage,

Da Nøglen du jo bringe maa tilbage.

Min Gienganger.

Du gaaer til Byen altſaa?

Jeg ſelv.

Jeg gaaer hiem.

Min Gienganger.

Hiem? men hvor er dit Hiem?

Jeg ſelv.

I Syden og i Norden,

Hvor fri-, fornuftig, aandelig Cultur

Foreener ſig med Uſkyld og Natur;

Hvor man endnu er ikke Slave vorden

Af Mennesker, af Moden, og af Guld —

Hvor man er Aanden, og det aandelige huld —

Hvor man den Evige, med Ord ei blot af Peder

Og Povel; men med Tanker, og med Daad,

Med Følelser, med Smiil, og selv med Graad,

I alt det Evige tilbeder:

I Videnskab, og Kunst, og Kierlighed —

Hvor man endnu sig ikke skammer ved,

At gaae til Fods, paa Veien giennem Livet,

I Sokrates og Jesu Christi Fied,

Foruden Pral, i stille Simpelhed —

Hvor man foragter, hvad Tilfældet blot har givet,

End ſige, Kryben, Liſt, og Vold —

Hvor man erindrer mig om Hedenold,

Og viſer i det Lille Muelighedens

Af Nærmen til Fuldkommenhed hermeden. —

Der er jeg hiemme. — Selv i Kiøbenhavn

Jeg endeligen fandt en ſaadan Stavn.

Min Gienganger.

Jeg kiender Huſet — det er intet Under,

At du derudenfor ei Selſkab ſøge vil.

Jeg ſelv.

Og, om jeg vilde, har jeg ikke Stunder,

Og Stoyler mod (imellem os) dertil.

Min Gienganger.

Tår du mig ilde op, ifald jeg vover,
Got Folk at ſvare det, ſom klager over,
Du aldrig kommer til dem?

Jeg ſelv.

Ja! de faa,
Som for min egen Skyld, og ikke for at viſe,
Hvor mange Retter Mad de egentlig kan ſpiſe,
Mig gierne ſaae,
Du frit kan give ſaadant at forſtaae.
Men i den ſtore Verden vil jeg bede
Du holder Munden, ſom en ærlig Pen,

Hvis ei du ſige vil, jeg ſkyer den blot af Kiede,
Og ønſker inderlig, at glemmes reent af den.

Min Gienganger.

Der er dog i den ſtore Verden ſomme,
Der, troer jeg ſikkert, gierne ſaae dig komme,
Tildeels for min, deels for din egen Skyld —
Men trykker jeg dig maaſkee her en Byld?

Jeg ſelv.

For længe ſiden længt! Den Tid er omme,
Da dette Sted var ømt. — Og om ſaa var?
Om hiſt og her blandt dem jeg turde finde
En ſand Velynder og Velynderinde,

Som gierne med min Svaghed overbar,

(Min Styrke nemlig) den: paa dansk at sige

Gudsfred til Folk af Stand, som Bonden til sin Lige,

Troer du, jeg er en saadan Nar,

Kun halv igien at vende mig til slige?

Min Gienganger.

Hvorfor kun halv —

Jeg selv.

Fordi jeg kun er heel,

Hvor jeg, om ikke just kan fæste Rødder,

Dog i det mindste staae paa begge Fødder,

Og give min igien for den mig givne Deel:

Landflygtig Mand om saadant ei kan drømme —

Min Gienganger.

Du slaaer bestandigen paa din Landflygtighed;

Hvi blev du ikke her?

Jeg selv.

Fordi jeg maatte romme!

Min Gienganger.

Hvad havde du da giort?

Jeg selv.

Begyndt at vandre ned

Til Camouens og til Cervantes Hvilested,

I Evalds, og i Wessels Fied,

Paa de brødløse Kunſters Bane;

Men fundet den for tung, og trods min Lyſt, og Vane,

Forſøgt at gaae den meere ſlagne Vei,

Som Embedsmand —

Min Gienganger.

Nu vel! Og hvorfor blev du ei

Paa den?

Jeg ſelv.

Fordi jeg fandt (af Mangel paa Forſtanden,

Hvad veed jeg? eller og — paa de ſærdeles Bein,

Der gjøres nødig til at gaae paa ſaadan een,)

Langt værre den, end ſelv den anden —

Jordi den, trods den Jorighed,

Hvormed jeg efterhaanden, Led for Led,

Den gamle Adam hadde knuſt og dødet,

Saa der tilſidſt var ikke meer Genie

I al min Kloſterdont, og alt mit Provſterie,

End i de fleſte Digtres Poeſie,

Dog utaknemmelig ſelv ikke gav mig Brodet;

Det er at ſige, hvad vi Provſter kalde ſaa:

Lidt meere nemlig, end den ſimple Næring,

Enhver Dagkriver kan i Blaa-Taarn faae

Med megen liden Moje til Forøring —

Fordi, da Danmarks Sol, Naturens Konge lig,
Med sin Opliven og bestraalte mig,
Og fjerned Taagen fra min lille Vext i Norden
Med samme blide Faderkierlighed,
Hvormed til Ask, og Bøg, og Gran han smiler ned,
Og fjerner fra sin Have Krigens Torden,
Det lille Jurablomst, jeg var foreenet med,
Formeget havde lidt af Nattens barske Vinde,
Til at oplives paa det samme Sted —

Min Gienganger.

Din Skiæbne aldrigen du havde burdet binde
Til Jurablomster!

Jeg ſelv.

Klogt bemærkt! og ſandt,
Hvis Skiæbnen vi, os ikke Skiæbnen
bandt!
Og Held mig, at den bandt mig ſelv! I Livet,
Trods al dets øvrige Gienvordighed,
Blev mig eet Gode dog — foruden Sielens Fred,
Det eeneſte, ſom gives ei — mig givet!
Hvis ogſaa her det mig har givet forhabt,
Som Mangelen paa det, jeg ei har eftertragtet,
Og Kunſten, jeg mig offrede, foragtet
Af den og den —

Min Gienganger.

Forlad mig! —

Jeg selv.

Alt forladt!

Lad den Fugl flyve! — Sig til dem, som ikke
Deri har fulgt, og følge Modens Skikke:
Jeg, for at savne længselfuldt mit Hiem,
Har nok i Tanken, hvor jeg er, paa dem!
Sig dem, som ynde mig, og som mit Hierte
hylder,
De faa, til hvem jeg i November skrev

De første Sider i mit sidste Brev,

Hver Ven, og hver Veninde, som jeg skylder

De sjeldne Roser i mit Fædrelands

Af Torne flettede Erindringskrands:

At en uvenlig, ulykkalig Stierne

Mig tvang, landflygtig Fod fra dem at sjerne;

Og at, ved ei dem oftere at see,

Jeg lider tusindgange meer end de;

Thi det, som er for andre jordisk Smerte,

Blir Helvedmarter i en Digters Hierte!

Sig dem: at for at undgaae Spot og Haan,

Og hvad der ellers her i Livet følger

Den Digterſkiebne, man ſaa gierne dølger,

Jeg nødtes til at leve her, ſom Aand!

Sig dem: at jeg er danſk, og alt for ſtolt,

Til hele Verden offentlig at lære,

Hvad min Uſynlighed iſær har voldt:

At jeg det, uden Bitterhed at nære,

Vil ned med mig i Gravens Mørke bære —

Og at mit Hierte for mit Danmarks Ære,

For Fredrik, og for dem blir aldrig koldt.

Sig Schimmelmann, jeg end paa danſk ham

ſynger;

Hvad jeg ham, til Teutonas Telyn, ſang:

At i Belønningen for Harpens Klang,

Den Krands, det lille Tal, og Eftertid engang

Om Alpernes, og Cooks, og Odins Sanger ſlynger,

Hans Sinaroſe har den første Rang! —

Sig Bondens ædle Ven, at end min Aand, med Glæde,

Taknemmelig omſvæver Egen, hvor

I Skoven ved hans ſkionne Chriſtjansſæde,

Jeg henrykt hørte Fremtids glade Chor! —

Sig Walterstorff (men ſig ham det *ſub roſa*)

At Idealet, ſom han viiſte mig
I Virkekredſen, han udvalgte ſig,
Viſt havde tryllet mig til Proſa,
Hvis noget havde kunnet det! — Og nu;
Kom alt, hvad jeg har ſagt dig, vel ihu!
Lev vel, min Søn!

Min Giengangér.

Endnu et Ord, min Fader!
For du mig arme Spøgelſe forlader:
Tillader du mig, i én egen Bog,
At give Publikum vor Dialog?

Jeg ſelv.

Hvorfor? Hvortil? — Du ſiger jo, Satire

Gior ikke Lykke meer i Kiøbenhavn;

Og venteligen ikke heller Gavn:

Dit Epigram! —

Min Gienganger.

Jeg kiender dog tre, fire,

Som inderligen elſke dig,

Og, ſom den vilde more koſtelig —

Jeg ſelv.

Min Henſigt er juſt ikke blot at more —

Min Giengänger.

Jeg taler ei om Poblens Smaa og Store;

De faa, jeg meener, elſke Poeſie,

Som der kan tænkes ved, og, ſom der tænkes i!

Jeg ſelv.

Velan! Een er mig nok — iſær for dette

Stykke —

Hvis blot een eeneſte mig fuldelig forſtaaer,

Dets Vinter-Sæd engang i Sommerfrugt, op-

gaaer,

Min Giengänger.

Men alt, naturligviis, jeg ei kan lade trykke —

Jeg ſelv.

Alt! eller Intet!

Min Gienganger.

Himmel! Hav! og Jord!

Der bliver en Allarm, ſom aldrig hortes!

Jeg ſelv.

Hvor?

Min Gienganger.

Paa Pindus — mellem dem, ſom for hinanden ſkrive —

Paa Bakkehuſet — og i Dreiers Club —

I Hoſpitalet ſelv —

Jeg ſelv.

Saa lad der blive!

Min Gienganger.

Der ligge vil et Huus! Gud frie mig! Rub og

Stub

Din hele Vinterſæd vil ſnart udryddet blive!

Riimbrevene ved en Auto-da-Fe

Vil blive brændte! Mine Viiſer, Sange,

Fortællinger, og Odin ſelv maaſkee,

I Fodſten blive qvalte. Jeg er bange,

Giengangeren vil komme til at gaae,

Som du, til Hel igien! Man vil mig ſlaae

Med Linealer, med Cothurner, Krykker,
Med Sokker, Træeſkoe, hvad man falder paa
Hos Skriver, Sætter, eller Trykker: —
Det lille ſtakkels Digter-Monument,
Jeg hidtil havde ſat mig her paa Prent,
Man i det mindſte vil ſlaae reent i Stykker!

Jeg ſelv.

Hvis det er Pindeværk — og intet meer — ih nu!
Saa lad det ſlaaes, jo før, jo heller, reent itu —
Men det har ingen Nød! Hvad man dig kan berøve,
Det Publikum, ſom lår ſig overdøve,

Som aldrig dømmer ſelv; men efter andres Dom —

Du bryder, haaber jeg, dig intet om.

Min Gienganger.

Det alle dine Venner vil bedrøve!

Jeg ſelv.

Hvad? At jeg, ærlig, Sandhed ſige tør?

Min Gienganger.

At — du dig endnu fleere Fiender gior,

End alt du har! Bliv ikke bange;

Men jeg kan ſige dig — du har alt mange!

Jeg ſelv.

Det troer jeg ikke. Hvad jeg veed

Er, at jeg lidt af Venner har i Norden;

Og overalt kun faa paa hele Jorden —

Men, mange Fiender mig at troe i deres Sted,

Forbyder min Beſkedenhed.

Hvem kan jeg, hvis jeg ogſaa vilde, ſkade?

Hvad kan man, vilde man, misunde mig?

Min Gienganger.

Man troer, at du er ond, at du kan hade,

At du er nidſk, og utaknemmelig!

Jeg ſelv.

Det troer man ei. Man troer, at jeg begynder

Alvorlig at omvende mig

Fra den af alle mine Ungdomssynder,

Som, skiendt den største, man fandt elskelig:

Den nemlig, mig for let at lade bilde;

For let at troe mig ynket hist og her;

For let at troe mig agtet her og der;

Og, som en Nar, min Tid, og selv mit Vid at

spilde,

Hvor Venskab aldrig var, og Venskab aldrig er —

Man troer mig uafhængig, og lidt mandig,

Selvstændig, langt fra Smiger, som fra Svig,

Lidt kiendt med Verden, næsten — halv forstandig,

Og, om du vil, lidt uselskabelig —

Og deri har man Ret. Men ingen, ſom mig kiender,
Tiltroer mig Nid, og Had, og anden Nedrighed;
Sig ſelv, og ikke mig, enhver Bagtaler ſkiender,
Der lægger ſin i min Perſonlighed.
Hvad angaaer Pennene, med deres Blade,
Der ſpiller Krigen i en anden Kreds!
Der kan man tragiſk, eller comiſk hade —
Hinanden qvæſte — ſlaae hinanden død —
(Som paa Theatret,) uden mindſte Skade
For andet, end det kiære Blæk, ſom flød.

Her, hvor Moralen kun Fornuft os byder,

Forſtand, og Træk af Aand og Vittighed,

Jeg, ved at hævde Kunſten, lidt mig bryder,

Om jeg gior Kunſtens Fiender lidt Fortred.

Jeg ei dem griber an af Egennytte —

Jeg veed, at jeg i denne Krig,

Slog jeg og hele Hæren, ſikkerlig

Gior ei det allermindſte Bytte —

Jeg, tvertimod, den Told berøver mig,

De gav mig, og herefter kunde give,

Ifald de, ſom Poeter, blev i Live;

Og paa Parnaſſet — eller tæt derved —

Trygt kunde dyrke deres Urter, Bikker,

Og Kaal, af Poeſier og Critikker,

I Fred.

Det er for Muſen, ingen Fraadſer ægter,

Og, ſom hver Dranker Haand og Hierte nægter,

For Hakons Moder, og for Odins Viv,

Til hvem de beilede — for Tidsfordriv —

Det er for hendes Ære, Sangens Liv,

For Kunſtens og for Sprogets Sag jeg fægter:

Med hvis Formuenhed, i Suus og Duus,

De, mens Odyſſeus borte var, og Sønnen

I Opvært, holdt ſaa ſkiændeligen Huus —

Det er for alt, hvad mig er hellige vorden,
Og dyrebart paa denne Plet af Jorden:
(Maaskee den bedſte, hvis, ſom jeg gior mit,
Hver kiæk og ufortroden giorde ſit)
For Tanken og for Følelſen i Norden,
Saavidt den yttrer ſig i Sang,
Jeg, mod de Svirebrødre, ſom fortære
Parnaſſets Gods, og ſkiænde Muſers Ære,
Satirens krigeriſke Fane ſvang.
Nu hielper ingen Sukken, ingen Stønnen;
Nu ſvæver over Hovedet deres Dom,
Odyſſeus, ſom de frækt med Vinen overſkiænkte,
Hvem een af dem endog en Koefod nylig ſkiænkte,

Fordi de ham en gammel Bettler tænkte,
Foryngt, i al ſin Kraft tilbagekom —
Vor Dialog er blot en Kamp for Spog, der
fælder
Antinoos til Prove! Vee dem! Vee!
Naar jeg ſlaaer Hammen af, og holder op at
lee!
Naar hele Sværmen det for Alvor gielder!
Hvis de mig tirre til det ſidſte ſtore Sting,
Hvor ſig Telemachos vil med min Harm forsone,
Tilſkyndet af vort Nordens Athene,
For at fuldende deres Dommedag!

(Giengangeren forſvinder).

Titleg.

Odyſſeus Hevn.

Homers Odyſſees

Tolvte og tyvende Sang.

Raſk afkaſtende Pialterne nu, den kloge Odyſſeus
Sprang paa Forhøiningen op, og fremholdt Buen
og Kogg'ret
Fyldt af Kolve. Derpaa han deraf de vingede Pile

Styrtede ned for ſin Fød, og talte til Beilernes

Skare:

Denne ſaa rædſomme Kamp i vor Leeg beſtod jeg

da hidtil!

Nu jeg et andet Maal, ſom af ingen Skytte blev

truffet,

Vælger, om treffe jeg kan, og mig Ære forunder

Apollon.

Talt, med Antinoos hen med den myrdende

Piil han nu ſigted;

Denne var just i Begreb med at hæve fra Bordet et
Guldkar,
Skiønt, tvehanket, og fyldet med Viin; og alt, før
at drikke,
Holdt han i Hænderne trøstig til Læben det, uden
at ahne
Døden sig nær. Hvo drømte vel og, i Forsamlinger
gens Viinsværm,
At een reneste Mand, og nok saa tapper, allene
Blandt saa mange, formaaede hans Liv at ende saa
voldsomt?

See mun Odysseus sidst; og i Struben den vingede

Piil fløi,

Saa, bag Nakken, af Hovlningen frem Malm-

spidsen herudfoer.

Ned han til Siden nu sank, og af Hændernе tum-

led hans Guldkruus,

Medens af Næsen, i det han seghede, strømmed en

Styrtning

Purpurblods og huttigen om med Fodderнes Op-

slag

Stødte han Bordet, saa Maden deraf nedstyrted paa

Gulvet,

Hvor fig Brodet og Stegen beſudſede. Vildt i Al-

larm nu

Veilerne ſkreg, da den faldende Mand de ſamtlige

ſkued:

Op de fra Sæderne foer, og, opfyldende Salen med

Opror,

Blikked de rundt omkring paa de ziirligmurede

Vægge,

Uden et Skiold, eller Spyd, etſteds at finde til

Væbning.

Truende nu ham med Ord, udbrød de vildt mod

Odyſſeus:

Fremmede! raser du der med dit Skud? Nu
kiæmper du aldrig
Kyſtkamp, vældende meer! nu er kommen din
yderſte Time!
Viid, du dar truffen med myrdende Skud i den
Yngling, ſom henſank,
Ithakas ypperſte Søn. Derfor nu Ravne dig æde!

Saa ſkreg alle, ſom een; thi de troede, han ik-
kun af Vaade
Havde ham dræbt. Ei drømmed endnu de fœrmen-
de Daarer

Om den Fordærvelſens Dom, ſom over dem alle nu fœved,

Blikkende mørk, udbrød Odyſſeus, Meſtren i Paa-fund:

Ha! I Hunde! ſom bildte jer ind, jeg aldrigen hiemkom

Hid fra Troja! Derfor I ſaa trygt fortærte mit Gods her,

Og misbrugte, med Vold, til jer Lyſt min Eien-doms Terner,

Veilende frækt til min Viv, mens endnu jeg ſelv var i Live,

Hverken frygtende Gudernes Straf, som boer i det
Høie,
Eller og Menneskers Dom, naar i Skiændsel svin-
der jert Minde.
Over jer alle nu mørk fremsvæver Fordærvelsens
Time.

Saa han talte; men bleg Dødsangst rundtom nu
betog dem
Samtlige skued omkring, hvor de kunde Fordærvelsen
undflye,
Kun Eurymachos mæled endnu, og talte, til
Giensvar:

Hvis du, Odysseus selv, hin Ithaker, kommer nu
hiem her,
O! da med Føie du hevner i Harm Achaiernes
Udaad!
Meget usikkeligt her man begik, i din Borg og paa
Landet;
Men nu ligger han alt jo død, som Skyld var i
alting;
Thi kun Antinoos der har hint Uvæsen forvoldet.
Ikke saameget af Elskov, og Lyst til Ægteforening
Her med din Viv, som for egentlig selv at beherske
med Septret

Ithakas mægtige Land, som ham ei dog undte Kronion,
Stræbte han efter at myrde din Søn i hemmeligt Baghold.
Men nu har han jo faaet sin Rest! Du altsaa forskaane
Naadig dit Folk! Vi alle dig her med offentlig Afbigt
Ville, hvad alt i dit Huus er fortært i Mad og i Drikke,
Villig erstatte, tilførende ti Par Øren enhver dig,

Kobber besuden, og Guld, hidbringende, til vi dit
Hierte
Soner os mildt. Ubillig er ei din Vrede forinden.

Blikkende mørkt, udbrød den paafundrige Odyſ-
feus:
Nei, Eurymachos! hvis I og gav mig hele jert
Eie,
Hver fit arvede Gods, og til det end føiede meer
nu,
Holder jeg ikke tilbage min Arm fra hevnende
Mordſlag,

Forend tilfulde jer Daad I Veilere ſamtlig har
bødet!
Kun eet Valg I nu har: med Kraft at værge jer
mod mig,
Eller ved Flugt, om I kunne, jer Død og Jammer
at undflye!
Ei dog en eeneſte her vil undgaae, troer jeg, ſin
Omkomſt.
Saa han talte; da ſkialv hvert Bryſt, og Kræerne
zittred.
Men Eurymachos raabte nu lydt til den hele
Forſamling:

Venner! ei ladet han hvile nu meer de rædſomme
Hænder,
Men, fremtagende Koggret igien, og den bonede
Bue,
Sender han Skud os paa Skud, nedad, fra det hoi-
nede Forgulv,
Til han os alle har dræbt! Velan! opflammed til
Modkamp
Hver da nu drage ſit Sværd! hver hæve ſit Bord,
ſom et Stridsſkiold,
Skiærmende ſig mod hans Skud! og ſom een Mand
ſtorme vi ſamtlig

Op mod ham ſelv, for at trænge ham bort fra Dør-

tens Forhøining;

At, udkomne, vi Gaderne rundt kan ſtrige til Vi-

ſtand —

Saa vil Manden vel ſnart ophøre med myrdende

Piilſkud!

Saa han talede, og trak det ſlebne, blinkende

Malmſværd

Stærkt, tværegget, og ſkarpt; og ſprang med gru-

ligt Allarmſkrig

Op mod Odyſſeus vildt. Men rolig ſigted Odyſ-

ſeus,

Strammede Strængen, og ſkiød, og traf ham i Bry-
ſtet ved Vorten.
Dybt i hans Lever ſig bored den ſuſende Piil; af
hans Høire
Sank Malmſværdet til Jorden, og forlænds ſyrtet
med Bordet,
Faldt han ſvimlende ned, omkaſtende Maden paa
næſte
Bord, og det hankede Kruus; og mod Gulvet tør-
ned hans Pande.
Angſtfuldrallende ſparked han om med Fødderne
Krampdrag

Stolen der ſtod; og hans Die nu braſt udſlukket i
Dodmulm.
See! men Amfinomos ſprang mod den hæder-
omſtraalede Holmdrot
Stormende frem, og det bidende Sværd han drog
med den Høire,
For ham fra Dorren at gienne; men, ham indhen-
tende ſkyndig,
Rendte Telemachos Spydet af Malm ham hurtig i
Ryggen
Mellem Skuldrenes Blade, ſaa frem af Brøſtet det
udfoer.

Dundrende tonte hans Fald, og hans Anſigt pladſkede
mod Gulvet.

Bort kog Telemachos foer, og kob det ſpedende
Malmſpyd

Hiſt i Amfinomos Krop; thi han frygted, en anden,
ifald han

Blev, udtrokkende Spydet igien, det lange, med
Sværd ham

Naaede, ham borende ned, eller huggende reent ham
i Stykker.

Skyndig tilbage han kob til den elſkede Fader Odyſſeus,

Og ſee omvendte ſig til Hans Side hurtig han

udbrød:

Fader! jeg gaaer for at hente dit Skiold, og til-

ligs to Krigsſpyd,

Samt Malmhielmen, ſom ſlutter ſaa vel om Hove-

dets Hvælving,

Selv jeg og ſøger et Skiold, og Filetios her

og Eumæos

Bringer jeg Vaaben. Man ſlaaes dog diærvere,

troer jeg, i Ruſtning.

Hamm gienſvarede ſaa den paafundrige Odyſſeus:

Løb, og bring dem, imedens jeg end har Pile til

Mødværg,

At de fra Dørren mig ei dorttrænge, mens nu jeg

er ene!

Talt, Telemachos ſkyndig adlød den elſkede

Fader,

Løb, og til Kamret han ſtøi, hvor de prægtige Vaa-

ben forvaret laae:

Fire Skiolde han valgte ſig der, med dobbelt ſaa

mange

Landser, og fire med Gangerens Sværd topvarierede Hielme.

Disse han nedbar flux til den elskede Fader, Odyſ-
seus.

Selv han sig hyllede først i den kropomskiærmende Rustning;

Saa sig og væbnede der Koehyrden, og Svinenes Hyrde.

Og de omstyde nu trindt Odysseus, Mestren i Paa-
fund.

Denne, saa længe ham end var Viile tilovers til Modværg,

Sigted i Salen omkring, og traf bestandig med hvert
Skud
Een af Beilemes Sværm; og de styrtedes, een paa
den anden.
Men, da til myrdende Skud var forbrugt nu Pilenes
Forraad,
Tog han Buen, og stattede den op til Pillen ved
Dørren,
Mod Formuurens den glimrende Vang, i den klin-
nende Høisal;
Kastede om Skuldrene saa det firfoldskiærmende
Stridsskiold,

Og bedækked med hvelvede Hielm det vældige Hoved.

Frygtelig vaiede Gangerens Qvæv fra den toppede Hielmbuske.

Derpaa greb han med eet to mærkelig-udseende Landser.

Een Dør var den til Veiene i Eidsvæggen forneden,

Og fra Forhallingen, hvorfra Hun indgangen til Salen,

Fandt en anden til Gaarden, hvor Vi nylig ankomne Gangdør.

Denne befoel til Eumæos bevogtende Troſtab Odyſ-

seus,

Gillende ham nær den; i dens Kabtling rummedes

een kun.

Men nu raabte til hele Forſamlingen høit Agelaos:

Venner! o kunde man naae kun Sildeboren til

Trappen,

For at forkynde det Staden, og Folkene ſamle ved

Anſkrig,

Snart lod Manden da af med at ſkyde de myrdende

Pile.

Ham gienſvarende hvikkeb Melanthius, Gee-

hernes Vogter:

Ei er at tænke paa ſligt, Agelaos! frygteelig nær

hen

Er jo Dørren til Gaarden, og Mundingen ſnever,

at een Mand,

Hvis han har Mod, er iſtand til os ſamtlige Gan-

gen at ſpærre.

Men nu velan, jeg vil hente fra Hvilekkamret jer

Stridsværn,

At I kan ruſte jer her! jeg formoder med Grund,

at Odyſſeus,

Eller hans blomſtrende Søn. Krigsvaabnene der har
et Steds ſkiult.

Dette nu ſagt, opſteg Melanthios, Geedernes
Hyrde,
Husets Trapper i Hast til Odyſſeus øverſte Kamre:
Der tolv Skjolde han tog, og tolv malmſpidſede
Landser,
Samt tolv Hielme, med vaiende Svæv af Gangernes Haler.
Skyndte saa ned sig igien, og gav dem Heiterne
hurtig.

Men nu forfærdedes først, og skiøls den ædle Odyſ-

seus,

Da han dem hylled i Ruſtninger saae, med Landser

i Hænder;

Thi heel brøit Arbeidet nu lod at torde ham blive.

Flux til Telemachos vendt med Stubsen, hurtig han

udbrød:

Sikkert, Telemachos, een af Ærterne nu har

forraadt os,

Eller Melanthios hist, os bekrydsende skiendig en fær-

Dyst!

Men den forſtandige Yngling, Telemachos, ſvared

med Iver:

Fader! det har jeg ogſaa forſeet, og ingen er ſkyldig

Uden jeg ſelv; thi Kammerets Dør deroppe jeg

Holder kun

Efter mig noget paa Klem; og det har en Lurer ſig

Mærket.

Gaae du, min gode Eumæos, du op til Kamret,

og luk den!

Dig ſiger til, om maaſkee der en af Penelopes Vogter,

Eller og Dolios Søn, Melanthios, ſom jeg for-

moder!

Mens, saa talende, Fader og Søn gienvarte hin-

anden,

Dysseg Hetter til Kamret Melanthios, Geedernes

Vogter,

Vaaben at hente paa nye. Ham saae Svinhyrden

Eumæos.

Og, sig nærmende slux til Odysseus, hurtig han

udbrød:

Herlige Søn af Laertes, Odysseus, Mester i

Vagsund!

See! nu gaaer han igien Forræderen, som vi formoded,

Op til dit Kammer! Velan! nu ſig mig klarlig din Meening:

Om jeg ſkal dræbe ham ſtraxt, hvis i Styrke han viger min Arms Kraft,

Eller ham bringe dig hid, for at bøde tilfulde den Udaad,

Hvilken han, troelös, her i dit Huus mangfoldig har øvet?

Ham gienſvarede hurtig den paafundrige Odyſſeus:

Ve, med Telemachos, ſelv ſkal Veilerne neden i Salen

Nok bestride, hvor vildt og samtlige stærme til An-

greb.

Binder I andre kun hin stakkels Fødder og Hænder paa

Ryggen,

Kaster i Kamret ham ind, og, efter jer skyttende

Dørren,

Knytter ham der med et stærkt tykt Reeb, og hidser

ham hurtig

Op langs Pillen i Veiret til under den øverste

Bielke!

Der han sprætte, saa længe han kan, hengivsperrede

Livet!

Saa han bød; og adlydende gik Svinhyrden Eumæos,

Fulgt af Filetios, op; og betuvede hin, som i Kamret,

Rundt i Hiørner og Kroge han gik, opsøgende Vaaben.

Stille, ved hver sin Stolpe, de stod; og ventede i Dørren,

Til han paa Tærskelen kom, med en Hielm af Kuhud i een Haand,

Og med et Skiold i den anden, uskiendeligt masset af Elde,

Hvilket den gamle Laertes engang ſelv bar i ſin
Ungdom;
Men nu med Rennmerne ſmuldret itu, begravet i
Støv laae.
Styrtende frem nu med eet, de grebe ham, drøg
ham igien ind
Naſk, og ſlængte den hylende ned paa Gulvet, og
bandt ham
Hænder og Fødder, paa tvers, i en ſmertelig Flet-
ning paa Ryggen,
Sammenſnurrende Knuden med Magt, ſom dette be-
foel dem

Seid hin Søn af Laertes, Gienvordigheds Helten,

Odyſſeus.

Knyttede derpaa faſt Reebenden, og hiſſed ham op ſaa

Høit, langs Pillen, i Veiret til under den øverſte

Bielke.

Der med forhaanende Spot tiltraadte ham Hyrden

Eumæos:

Nu vil du hvile ret godt i Nat, min gode Me-

lantheus,

Strækkende mageligt dig, ſom du vel har fortient,

i en blod Seng;

Neppe forsover du heller den gyldne Morgengudin-
des
Ankomst, naar hun af Havet opstaaer: for Geeder
at bringe
Veilernes Sværm, i Salen, til lekkertsmagende
Maaltid!
Hænge nu lod de ham, der, i de smertende Sur-
ringer bundet.
Derpaa den skinnende Dør tillukte de, hylled i
Vaaben,
Og steg ned til Odysseus, den klygtige Mester i
Paafund.

Modbegeistred omstode de ham, og Sønnen, i alt kun

Fire; mens neden i Salen mangfoldige væbnede

Mænd stod.

Men dem nærmte sig Zeus nedsvævende Datter

Athene,

Mentor lignende ganske, saa vel i Gestalt, som

i Stemme.

Frydet Odysseus blev ved at see Gudinden, og ud-

brød:

Mentor! staae nu i Noden mig bi, og erindre vor

Ungdoms

Opvækt ſammen, ſom Ven, og det Venſkab, før jeg
har viiſt dig!
Saa han bad; thi han aned Athenes frelſende
Guddom.
Men rundt neden i Salen oploftede Sværmen et
høit Skrig,
Truende hende; dog fremmeſt Damaſtors Son,
Agelaos:
Mentor! o lad dig ei hiſt af Odyſſeus Tale for-
føre,
Til os Veilere her at bekiempe, hielpende ham
der!

Thi jeg formoder, os lykkes, hvad alt er beſluttet i
ſaa Fald:
Naar vi har dræbt dem begge, med Faderen Sønnen tillige,
Myrde vi ſiden og dig, fordi du ponſed paa ſaahant
Mod os i Borgen! du bøder derfor da ſelv med dit
Hoved!
Men naar vi nu med myrdende Malm har revet
jer Livet,
Alt dit Gods, hvad i Huſet du har, og udenfor
Huſet,

Slaae vi da her til Odysseus Gods; og lader ei

nogen

Søn dig, af alle du har, i Live, heller ei Dat-

ter.

Selv din uskyldige Viv, skal af Ithakerfolket ud-

ryddes!

Saa han talte. Da tændtes end meer i Hiertet

Athene.

Høit med Bebreidelses-Ord hun ophidsede Helten

Odysseus:

Ei er du længer den Mand, Odysseus, tapper og

kraftfroe,

Som for Helena, Zeus hvidarmede Datter, i ni Aar
Uophørlig mod Troernes Folk utrættelig kæmped,
Og mangfoldige Helte beredte den rædsomme Bane?
Sank dog Priamos vidtudbyggede Stad ved dit Snildraad!
Hvordan da nu? hiemkommende her til din Borg og dit Eie,
Vakler mod Veilernes Sværm dit Mod, tvivlraadigt, og frygtsomt?
Op da, min Ven, træd frem, og see, hvad jeg evner i Kamp her!

At du maa kiende, hvorledes i Strid mod fiendtlige
Skarer,
Mentor, Alkimos Søn, giør for Belgierninger
Giengield:
Saa hun talte. Dog gav hun ei strax ham Seie-
rens Udslag;
For end længer at prøve hans Mod, og urokkede
Fasthed;
Ei blot hans; men tillige hans Søns, den herlige
Ynglings.
Selv hun til Hanebielken, den forttilvognе, nu
svang sig

Op; og ſad i en Svales Geſtalt, tæt ovre ved Taget.

Heltenes Sværm nu opmuntrede Damaſtors Søn, Agelaos, Demoptolemos, ſamt Eurynomos, og med Pi-ſandros, Polybos, hidſtig til Kamp, og Amfimedon; hvilke de første Vare blandt dem, ſom endnu forſægtede mandigen Livet, Medens de øvrige laae henſtrakt af de rammende Pile.

Saa nu Damastors Søn til hele Forſamlingen ud-

brød:

Venner, nu haaber jeg, ſpåe ham ſnart de fier-

nende Hænder;

See! thi, det poatende Løfte til Trods, alt Mantoe

forlod ham;

Dg nu ſtaae de der eene paa Salsberetillen atter.

Altſaa ſender ei længer de ſamtlige Landſer, paa een-

gang,

Alle; men kun I ſer henkaſte dem, om jer Kronion

Maatte forunde mandſke den Hæder, at træffe Odyſ-

ſeus.

Thi os de andre bekymre kun lidt, hvis selv han kun falder.

Saa han taled; og alle nu viervelig, som han befoel det,

Kaſtede Landſerne hen; men Virkningen hindred Athene.

Een foer dybt i den murede Sals Dørſtolpe for, oven,

Een lidt længere ned i den ſtormindfalſede Sals-dør;

Alle de øvrige Spyd foer hen, ved Siden, i Væg-gen.

Men da de havde nu hiſt undveget Beilernes Landſer

Alle; begyndte paa nye Gienvordighedshelten Odyſ-ſeus:

Venner! nu er det vel ogſaa til mig at bybe jer alle

Diervelig kaſte mod Beilernes Sværm, der nu har i Sinde

Reent os at knuuſe, for fuldt at krone, hvad ondt de har giort os!

Talt; og ſom een Mand kaſted de nu de ſpydede Landſer.

Sigtende ret. Demoptolemos, dig traf Helten Odyſſeus;

Dig, Eurydes, ramte Telemachos; Svinenes Hyrde Elatos, dig; og for Hornqvægvogteren ſegned Pi-ſandros.

Diſſe tilſammen nu bred i det vidtudbredede Sals-gulv.

Og mens de øvrige flygted i Salens yderſte Hiørne,

Nedſprang hine, og drog af de faldne ſamtlige Spyd ud.

Atter nu Heilerne kaſted med Kraft de hvinende Landſer,

Alle, ſom een. Dog omſonſt; thi endeel fravendeb

Athene.

Een foer dybt i den ſtinnende Sals Dørſtolpe for

oven,

Een lidt længere ned i den velindfalſede Salsdør,

Een af de ſuſende foer dybt ind i Væggen ved

Siden.

Kun Amſimedon vamte, Telemachos ſtrygende Haan-

den

Nær Haandleddet; den yderſte Hud blot ſaartes af

Spydet

Ligeſom og Kteſippos i Skulderen ridſed Eumæos

Over hans Skiold; men det kaſtede Spyd faldt bag
ham til Jorden.

Hine nu der om Odyſſeus, den klygtige Meſter i
Paafund,

Sigted mod Beilernes Sværm, og kaſted de ſpydede
Landſer.

Dig, Eurydamas, traf hin Stædernes Styrter,
Odyſſeus,

Dig, Amfimedon, ramte Telemachos; Svinenes Hyrde,

Polybos, dig; og Kteſippos den troe Qvægvogter,
Filoteus,

Giennemborede Bryſtet, og raabte jublende til ham:

Nu, Polyphemes Søn, kaadmundede Daadler,
herefter
Aldrig du høve din Kost dumstolt! Til Guderne
henstilt
Lade du være hver Dom; thi kun Guderne herske
med Almagt.
Tag imod denne Foræring til Giengield her for den
Koefod,
Hvilken Odysseus dü gav, da, som Veiler, i Salen
han omgik.
Saa tilraabte ham hoit Qvægvogteren. See!
men Odysseus

Sprang mod Damastors Søn, og ſtak ham igiennem

med Landſen.

Ogſaa Telemachos ſtak Leiokritos, Søn af Evenor,

Spydet i Maven, ſaa giennem hans Krop af Ryg-

gen det udfoer;

Forlænds faldt han omkuld, og paa Tillien pladſked

hans Anſigt.

Men nu Athene, fra Loftet, det Skarer forfær-

dende Gudſkiold

Over Forſamlingen holdt; og bleg Dødsangeſt betog

dem.

Sammtlige flygted i Galen, forfærdede; som naar en

Koehiord

Hørhen og derhen splittes af Frygt for den rasende

Bremse,

Henimod Sommerens Tid, naar de længere Dage

begynde.

Ligesom Høge, med krummede Næb, og spilede

Rovklør,

Ned fra Biergenes Aas med en Sværm Smaa-

fugle sig styrte —

Disse paa dalende Vinger, i Angst nedflagre mod

Jorden —

Men de forfølgende naae dem, og myrde dem; Flugt

er umuelig.

Bærgen omsonst; til stimlende Folk seer Jagten,

og klapper:

Gaa, nedskytted i Salen mod Beilerne, hvorb i

Flæng de

Med sat Fode hver Mand; fælt Strubernes Mallen

igienlod

Mellem de knagende Hander, og Blod overstrømmede

Gulvet.

Men for Odysseus Knæe indlængte sig Peisten,

Leiodes,

Favnende dem, og med jammrende Skrig hans ydmyge-
lig bønfaldt:

See! jeg omfavner dit Knæe, o! forbarm dig
og ſkaan mig, Odyſſeus!

Aldrig dog har jeg i Huſet dig her vanæret en
Terne,

Hverken med Ord, eller Daad; men oftere mangen
en anden

Veiler fra ſligt afſkrækket, ſaa tidt en ſaadan det
indfaldt.

Men de adlode mig ei, naar jeg varede dem mod
det Onde!

Derfor traf og de Syndere nu den hevnende Dødsstraf.

Men skal jeg, der, som offrende Præst, her intet forbrudt har,

Falde med dem? Ei skiønner du da retfærdig paa Veldaad.

Mork tilbliklende ham, gientog den viise Odysseus:

Eftersom offrende Præst du har været dem, som du dig roser,

Synes mig, af; saa vel og, formodentlig, har i min Borg her

Ofte du bebt, at mig aldrig blev unat forunſtede
Hiemkomſt;
Men at min elſkede Viv blev din, og fødede Børn
dig?
Alleſaa du neppe den tungtmedknuſende Skiebne vil
undflye.
Saa han talede; og greb med den vældige Høire
nu Sværdet,
Som ham for Fædderne laae, der af Hænderne ſank
Agelaos,
Da han faldt; og med det han i ett Hug forbrød
fra Nakken

Hovedet hin, den i Støv henrullede, mumlende lode

end.

Skialden kun, Terpios Søn, undgik den rad-

somme Bane,

Femios, hvilken for Beiserne der, nødtvungen

kun, havde

Sunget og spilt. Han stod, med den tonende Luth

nu i Haanden,

Nær ved Døren til Trappen; og overveied i Hier-

tet,

Om han af Salen sig flygtede bedst, og i Gaarden

derude

Satte ſig hen ved Ildret, ſom der for den øverſte Gud ſtod

Bygget, og hvor de tilforn, forſonende, pleied at brænde

Tyrenes Bove til Offer, Odyſſeus ſelv og Laertes?

Eller om bedre han nærmed ſig hin, og omfavnte hans Knæ ham?

Denne Beſlutning omſider, ſom bedſt, udvalgte hans Tvivlraad:

Strax at omfavne hans Knæ, bønfaldende Helten Odyſſeus.

Ned han paa Tillien lagde den ſangbundhvelvede
Luth først,
Mellem den ſølvbenaglede Stol, og den mægtige
Krukke;
Derpaa ſelv han ſig nærmed Odyſſeus, favnende
bønlig
Begge hans Knæer, og med jamrende Røſt han
ydmygelig udbrød:
See! jeg omfavner dit Knæ, o forbarm dig
kiærlig, Odyſſeus,
Over mig her! du fortrød dog engang, hvis du gru-
ſom ihielſlog

Skialden, ſom Guders og Menneſkers Priis lø-
ſyngende toner!
Selv jeg har lært mig min Kunſt, mig en Gud i
Hiertet har indblæſt
Sangenes Steerm; dig ſelv, ſom en Gud, jeg i pri-
ſende Tonqvad
Tidt har ophøiet! du derfor mig ei afhugge mit
Hoved.
See! din elſkede Søn, din Telemachos, kan det
bevidne,
At frivilligen aldrig jeg kom, og aldrig for Gave,

Veiſernes Sværm at more med Sang, ved vanlige
Gilde;
Men at, ſaa mange med een, og de ſtærkeſte, ſtedſe
de tvang mig!
Saa han bad; ham hørte Telemachos, Ynglingers
Mønſter;
Og ſprang hurtigen frem, og beſvor ſin Fader, og
raabte:
Maabe! min Fader! o freis den Ukyldige! lad ham
i Live!
Medon, Herolden, vi og vil ſkaane, ſom ſtedſe
ſaa troe mig,

Her i dit Huus har pleiet, mens Barn jeg var, og i Opvært;

Hvis ham ei alt har myrdet Filotios, eller Eumæos,

Eller du selv, da du nys, udrydende, stormed i Salen!

Saa hans Ord. Dem hørte Herolden, den sindige Medon,

Hvor han forsteent af Skræk, nedkrøben under en Stoel, laae

Skiult i en friss Koehud, for at undgaae Bøllernes Skiæbne.

Skyndigen ſtrøm nu fra Stolen han opſprang, kaſte-
de Hub-
Af, og løb hurtigen hen til Telemachos. Vegge
hans Knæer ham
Favnende tæt, med jamrende Røſt-han bønligen
udbrød:
Beſte! her er jeg endnu! o frels mig, og ſig til
din Fader,
At i ſin Vrede han ei nedhugger mig, mellem de
rundtom
Dødſukkrallende Beilere her, fordi de forædte
Godſet i Huſet, og daarligen dig ei agted det mindſte!

Smilende ſvarte ham ſelv den paafundrige Dyrk-
ſeus:
Hat du trøſtigen Mod! thi min Son beſkiermer, og
frier dig:
At du maa lære det ſelv, og med Ord forkynde det
andre,
Hvor langt bedre man farer ved god Opforſel, end
Ubaad.
Gaaer nu kun ud af den blodige Sal i Døren
i Gaarden
Sætter jer begge, du ſelv, og den tonekyndige
Sanger,

Til jeg i Huſet herinde har fuldendt hele mit Arbeid!

Saa hans Ord; og begge, nu ſlux forladende Salen,

Satte ſig ned ved Gudens, den huusbeſkiermendes, Alter,

Frygtſom blikkende rundt, end ſkdſe ventende Døden.

Derpaa ſpeidede Odyſſeus i hver VraaSalen, om ingen

Her eller der ſig forſtak, i Behold end aandende Livet.

See! men han ſtued dem alle med blodige Pander i Støvet,

Hobviis liggende der. Som Fiſkene, hvilke paa
Bredden
Op af det graalige Hav, i det maſkeknyttede Bund-
garn,
Fiſkeren opdrog hundredeviis, matgiſpende ligge
Samtlige dyngede rundt i ſprellende Hobe paa Sandet,
Mens Solſtraalernes brændende Magt fortærer dem
Aanden:
Saa der Heilernes Sværm laae henſtrakt, Dynge
ved Dynge.

Ridder Ro, og Ridder Rap.

Ballade.

Der vare paa Thorſinge Riddere to;
(De rede ſaa ſielden om Kay)
Hvis Thorſinges Kroniker ſande til Troe,
Den eene var dyden, og kaldtes Herr Ro,
Den anden var ſtinds, og hed Rap.

De beilede begge, med Guld, og Forstand,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Til Pugerups Datter, den Lillievand,
Ro med Guld, og Rap med Forstand;
Men Signe holdt mest paa af Rap.

Herr Pugerup ilsked Grunker, og Guld,
(Ja Guldet! hvor var det vi kap?)
Ro havde, det vidste han, Kisten saa fuld!
Ham bad hun Kiøn Signelild være lidt huld.
Hun græd; og gav Kurven til Rap.

Ridder Ro nu, ſom Forſtemand red unher De,
(De rede ſaa ſirlden om Kap)
At hente tid Brylluy ſin forſtede Mø;
Den red han paa Bredden af krøſende Sø
"Men jeg rider nedt!" ſagde Rap.

Den Forſtemand førte den Forſtede Diem;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Og, da de nu kom med det Borgeled frem,
De Hyrder og Fruer den hilſede dem
"See! her er jeg nedt!" ſagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudesal:

(De Riddere føred om Kap)

Der vanked saa mangen en lystig Dobbel;

Brudgommen til Gjæsterne, og Bruden til Bords.

"Ja! drik nu kun dus!" sagde Kap.

Herr Rø sad paa Benken, og tyssed hans Snak;

(Ja lystig! hvor var det, vi skjød?)

Der indenfor sædes det Brudegemak

Af Moer og Terner, med Kit og med Kap.

"Ja! fniser kun I!" sagde Kap.

Saa førte de Bruden til Brudefeng:

(Med Tip, og med Top, og med Tap)

Den Brudgom ſaa magelig ſad paa ſin Bænk —

"Jo, ſid du kun der, ſid kun roligt, min Dreng!

Jeg nok Pal gaae med!" ſagde Rap.

Saa tog han ved Haanden ſkjøn Sigrelil ſat;

(De løb med hinanden om Kap)

Og i ſlog han Herren hag efter ſaa brat:

"I ſkam ſig nu, Herr Ro, kun Godt Nat!

Nu ligger jeg her!" ſagde Rap.

Frem treen til Herr Brudgom den liden Smaa-

dreng!

(Ja Brudgom! hvor var det, vi slap?)

"Herr Brudgom! Herr Brudgom! i Aften Jer hæng!

Rap ligger derinde med Bruden i Seng"

"Ja mænd gjør jeg saa!" sagde Rap.

Den Brudgom, han pikked paa Døren med Kno,

(Med Tip, og med Top, og med Tap)

Saa lukkde derinde mig op dog, I to!

Jeg selv med min Brud nu vil slaae mig til Ro!

"Ja slaae dig til Roes" sagde Mip.

Den Brudgom, han ſaa nu paa Dørren med Stok:

(Smaabrengen ſag med ham om Kap)

Kom ud! Af dig Smaa vi nu alle har nok!

"Kom ud, Bidder Rap, til den anden Kjøl!" —

"Ja ſee, om jeg gaar!" ſagde Rap.

Den Brudgom, han hamred paa Dørren med

Øxeskaft

(Ja hamred! hvor han dog vinkap?)

"Hvad vil du denne min Brudetøm nok Vold —

Hvis her du? — jeg hører det tusindefold!" —

"Gaae Fandens Vold!" ſagde Rap.

Der Bondgom, han blev nu vaagen ha vred:

(I Tip, og i Top, og i Rap)

"Hvis ikke hain Brud du kar vælte med Fred

Jeg Kongen om Gagen vil give Beskjed."

"Ja gjør du kun det!" sagde Rap.

Ved om Morgnen, da det blev Dag,

(De rede saa stelken om Rap)

Nu sadled sin Gangeø et langsomt Mag,

Og syntes sig, Kongen at klage sin Sag.

"Men jeg ridder modig" sagde Rap.

"Herre Gange! jeg havde mig fanget en Brud;

(Med Tip, og med Top, og med Tap).

Da Bryllyppet ſtod, gik den Ridder ſit Ekud

Til Vandegemakket, og ſov hos min Brud!"

"Ja! det gjorde han!" ſagde Rap.

"Da bragte den Ene den Anden ſaa ſilde,

(I ride ſaa fielden om Kap)

"Saa for et afſkyeligt hvidt Øiet at vorde,

"Saa brøde ſmerte med hinanden et Sprut!"

"Ja! gjøre vi det!" ſagde Rap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,

(Ja Solen! hvor var det, vi sagde?)

Nu vældet paa Hesten i Sadlen sin Krop,

Og Hesten kom sammen, at sparke paa Hop.

"See! her er og Ley," sagde Nap.

Den første berømmede Hesten, der red,

(Med Tip, og med Top, og med Tap!)

Naps Tanger i Springet paa Bøddens gled,

Og strøbled, og segnede i Knæerne ned.

"Nu hielpe mig Gud!" sagde Nap.

Den anden berendende Ledding, de reed,

(De reed nu for Alvor om Kap).

Af Pandserne sprang da den blodige Sveed:

Herr R. faldt i Stavet af Gangeren ned —

"Der ligger nu han!" sagde Kap.

Herr Kap nu reed seirende hiem til sin Gaard —

(Ja Seier! hvor var det, vi slap?)

Ekken Signelild, krandset, og smykket, i Maard,

Saa smilende kiærlig ved Borgeled staaer —

"See! nu er du min!" sagde Kap.

Der har Ridder Nap da forvundet sin Harm;

(Med Tip, og med Top, og med Tap)

Nu hviler hans Hoved ved Signelilds Barm;

Nu sover den Halte saa trygt i hans Arm —

"See nu er det godt!" sagde Nap.

P. S.

— — — Seu me tranquilla senectus,

Exſpectat, seu mors atris circumvolat alis;

Dives, inops; Romæ, seu fors ita jusserit,

exul;
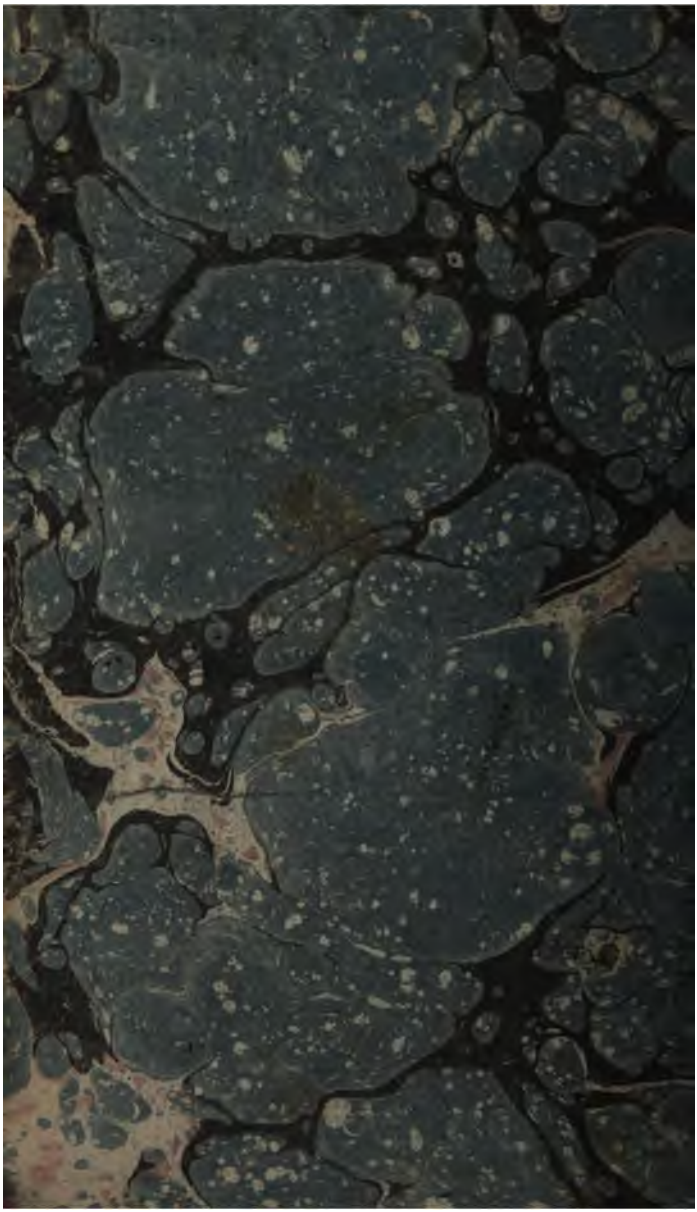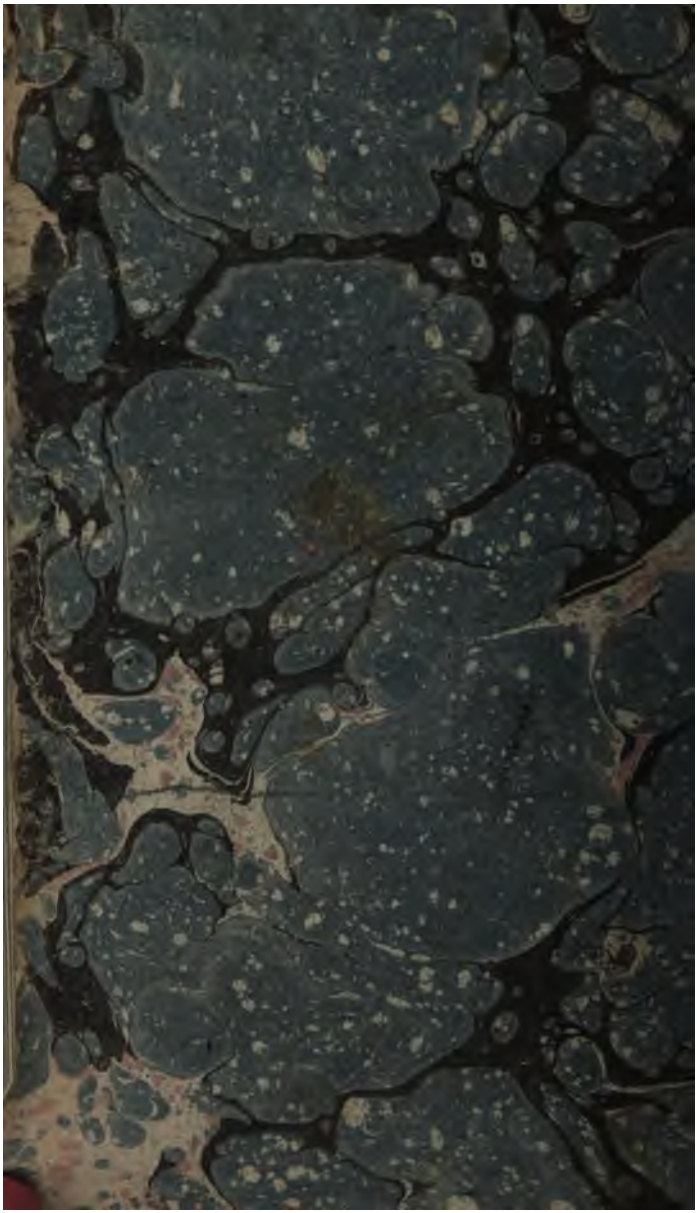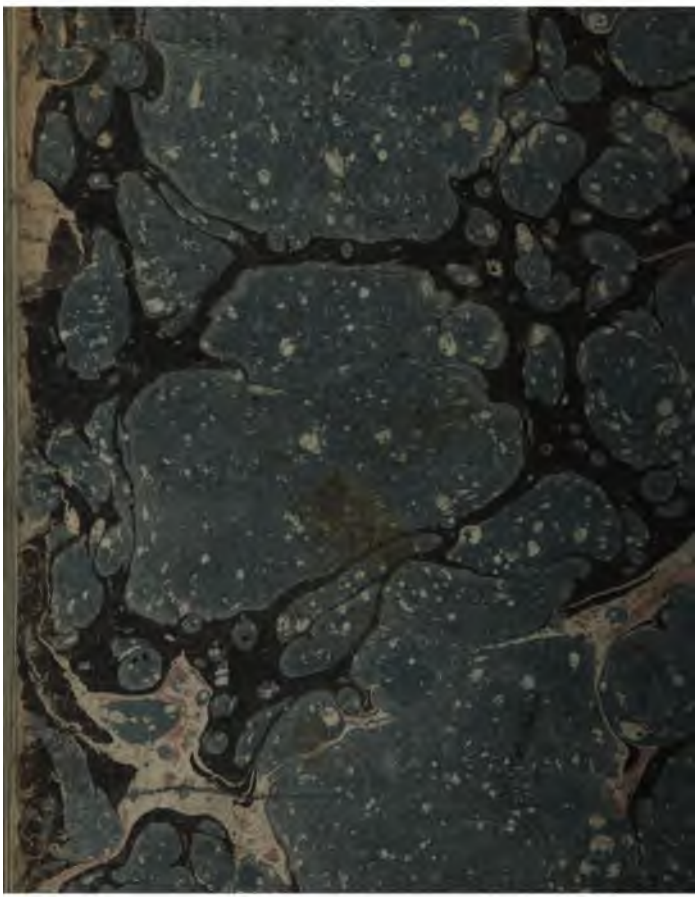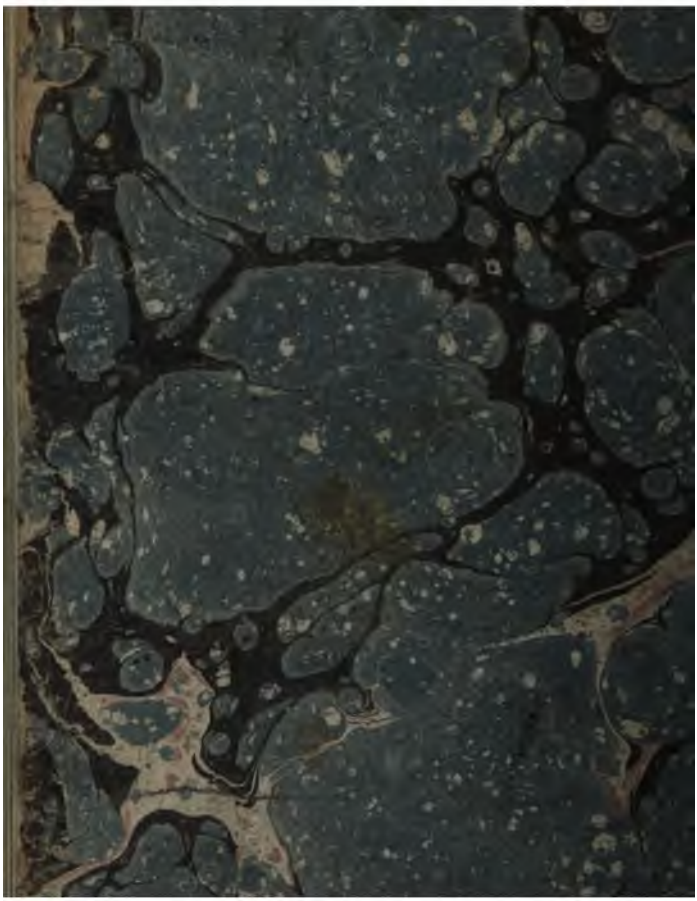
Quisquis erit vitæ, scribam, color. — —